

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

Private markt hoger onderwijs schiet wortel in Vlaanderen

BREEKT VLAAMSE REGERING ONDERWIJSMARKT OPEN?

Het was een klein bericht in de media maar de 'Flanders Business Hogeschool' (FBS) is sinds oktober in Vlaanderen één van de eerste officieel geregistreerd privé-instellingen voor hoger onderwijs die door de Vlaamse Overheid, na haar accreditatie, erkende diploma's kan afleveren. Begin oktober keurde de Vlaamse Regering het registratiedossier van deze instelling goed. Naast de 'Universiteit Antwerpen Management School' (UAMS) te Antwerpen en de 'Vlerick-Management School' te Gent kan ze zich nu één van de meerdere privé-instellingen noemen die een zogenaamde Master-Na-Master opleiding (Ma-na-Ma) kan aanbieden die wordt erkend door de Vlaamse Overheid. Kris Peeters, Vlaams Minister van 'Middenstand en Milieu,' was tot voor kort voorzitter van de Raad van Bestuur van de FBS maar deze verliet tijdens de behandeling van het dossier wel de vergadering, zo meldde De Standaard. Pittig detail, de website van FBS nam het artikel van

De Standaard volledig over maar verwijderde de laatste paragraaf waarin Kris Peeters werd vermeld.

Een ex-voorzitter in de Vlaamse Regering zal het dossier aanzienlijk vergemakkelijkt hebben. Daarnaast lijkt met deze erkenning de Vlaamse Overheid een trend in te zetten naar de officiële erkenning en registratie van andere privé-aanbieders op vlak van onderwijs in Vlaanderen die dure opleidingen aanbiedt aan de volle prijs met een sterk zelfbedruipend en winstgevend oogmerk. De Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR), overkoepelend orgaan van de Vlaamse Universiteiten en geprefereerd advies- en gesprekspartner, liet er geen gras over groeien. In het dossier dat ter tafel lag wilde de VLIR de procedure voor de Ma-na-Ma opleiding zelfs 'lichtelijk' faciliteren. Wat normaal een jaar in beslag kon nemen werden in enkele maanden geregeld en voorgelegd aan de Vlaamse Regering ter goedkeuring. De genoemde managementscholen, zoals Vlerick en UAMS, werden erkend en vrijwel direct geregistreerd en geaccrediteerd naar aanleiding van het Bolognadecreet omdat ze aanleunde bij een universiteit. De FBS, zelfstandig ontsproten aan de Lessius-Hogeschool in Antwerpen, was dit niet.

Het inschrijvingsgeld aan de FBS fluctueert tussen de 4900 en 5200 Euro per jaar. Per seminarie in het 'Pavillon du Zoute' te Knokke betaald een student nogmaals 1000 Euro extra. Toeval of niet maar de burgemeester van Knokke, Maurice Lippens, is ook voorzitter bij FORTIS-bank. En mag FORTIS dan niet toevallig één van de *founding members* zijn van FBS. De inschrijvingsgelden aan de andere managementscholen situeren zich rond dezelfde orde of gaan er zelf sterk boven: UAMS doet het in

"HET DOSSIER VAN DE FBS IS GEWICHTIG OMDAT DE VLAAMSE REGERING EEN PRECEDENT SCHEPT VOOR ANDERE MEER (INTER)NATIONALE AANBIEDERS DIE AZEN OP EEN ONONTGONNEN ONDERWIJSMARKT VOOR DE MASTER NA MASTER OPLEIDINGEN."

twee jaar voor 7.987 Euro en Vlerick voor 11.750 Euro voor de internationale MBA in het jaar 2005-2006. In de FBS mag de fine fleur van Vlaanderen en Wallonië natuurlijk niet ontbreken. Zo is Leo Tindemans (CD&V), ex-premier en bedenker van verschillende besparingsplannen tijdens de jaren '70, een mede-oprichter en zijn zoon Bruno is er directeur. UNIZO, waarvan Peeters (CD&V) ook voorzitter was, ontbreekt natuurlijk niet op het appel. Daarnaast hebben verschillende bedrijven zoals Belgacom, KBC en Interbrew (om er maar enkele te noemen) ook een zitje in de Algemene Vergadering van de FSB. Ook een link met de ERT (European Round Table of Industrialists), de Europese lobbygroep van Europese Top-industriëlen op niveau van de Europese Commissie, mocht niet

ontbreken. Het treffende voorbeeld was de quote van één van de rapporten van de ERT die de website van het FBS opluistert. "Europe's education leaders also need to embrace innovation. All too often the education process itself is entrusted to people who appear to have no dialogue, nor understanding of, industry and the path of progress.". Een vacature "M/V met een visie" had precies ook niet misstaan op deze website. In het kader van de wettelijke continuïteit, indien een opleiding zijn accreditatie verliest (wegens niet kwaliteitsvol), moet de school een alternatief kunnen aanbieden voor de studenten om hun opleiding elders te kunnen afronden. Ze sloot daartoe een akkoord met ICHEC, een Waalse evenknie waarvan Etienne Davignon voorzitter is (Minister van Staat,

vice-voorzitter van de multinational Suez-Tractébellé en lid van de ERT). Gezien de voertaal aan het ICHEC Frans is, kan men zich op vlak van continuïteit wel vragen stellen.

Naast deze praktische details rijzen er nog andere kwesties. Waar de opleidingen aan de deze instellingen zich vooral in het economische gebied situeren is het niet ondenkbaar dat ook in andere studiegebieden zulke dure en zogenaamd kwalitatieve-prestige opleidingen binnenkort het licht zien. Dat deze opleidingen uitsluitend het engels als onderwijstaal mogen hanteren (gezien de mogelijkheid via het Bolognadecreet) is vooral een economisch voordeel als men buitenlandse studenten wilt aantrekken. Het dossier van de FBS is gewichtig omdat de Vlaamse Regering een precedent schept voor andere meer (inter)nationale aanbieders die azen op een onontgonnen onderwijsmarkt. Een toename van dit soort scholen binnen het officiële diplomacircuit zou het bestaande systeem van inschrijvingsgelden en de prijzen sterk ter discussie kunnen stellen. Die gedachte was niet eens zo ver weg toen twee professoren aan de Université Catholique de Louvain (UCL) twee jaar geleden in de Vlaamse en Waalse pers het idee opperden om alle studenten voor de basisacademische opleidingen (Bachelor en Master) een volledige som van om en bij de 7000 euro te laten betalen. Ook de concurrentie tussen overheidsgesubsidieerde en zelfbedruipende privé-instellingen zal allezins geen positieve gevolgen hebben, laat o.a. Amerika en Groot-Britannië daarvan een voorbeeld zijn.

Pieter Vissers

- Lees op p.2 de reactie van het Ministerie van Onderwijs

INHOUD

- P. 2 **Editio**
- P. 2 **The Bachelor**
- P. 3 **Interview V.O.**
- P. 4 **Ideologiekritiek**
- P. 5 **I Am The Terrorist**
- P. 6 **KUT-site**
- P. 7 **The Bright Side**
- P. 8 **The English Page**
- P. 9 **De Fabeltjeskrant**
- P.10 **R.I.P. Derrida**
- P.11 **Kultuurkrant**

DRAAI'S OM?

P.12

Maximum inschrijvingsbedrag voor Master na Master opleiding bedraagt 25.000 Euro

De discussie omtrent de dure inschrijvingsgelden is eigenlijk niet nieuw. Het is een vervolg op de discussie van enkele jaren geleden rond de Voortgezette Aacademische Opleidingen (VAO), nu de Ma-na-Ma opleidingen. De prijs voor VAO's werd enkele jaren geleden door toenmalig minister van Onderwijs Luc Van den Bosche (SPA) niet meer opgenomen in de basisfinanciering van de universiteiten. Ze mochten daarom inschrijvingsgelden vragen tot 40.000 oude Belgische franken. Wegens strijdig met de grondwet vernietigde het Arbitragehof enkele artikelen in dat decreet m.b.t. de VAO's. Het Arbitragehof, na een procedure ingesteld door enkele studenten, oordeelde dat het decreet niet voldoende stipuleerde onder welke omstandigheden een verhoging van het inschrijvingsgeld was verantwoord. De bovengrens voor het inschrijvingsgeld ontbrak eveneens. Naar aanleiding van deze uitspraak paste de VLIR het decreet enkele jaren geleden aan via een amendement op de punten waarop het was aangepakt. Het was niet iets om trots op te zijn. De VLIR specificeerde in het amendement drie redenen waarom een universiteit mag overgaan tot een hoger inschrijvingsgeld voor een VAO. Als eerste werden de "bijzondere kosten van de opleiding" genoemd: gespecialiseerde bibs, gespecialiseerd personeel of onderzoeksuitrusting. Vervolgens kon "het aanbod in de opleiding van bijzondere activiteiten en bijzondere faciliteiten" — bedrijfsbezoeken, seminars — de prijs opdrijven. De derde reden kon zijn "de bijdrage die in het binnenland of het buitenland van het doelpubliek gevraagd wordt voor andere of gelijkaardige vormings- en opleidingsinitiatieven". Als aan één van die drie voorwaarden

was voldaan, kon het een voldoende reden zijn om het toegangsgeld voor de VAO's te verhogen. Verder hadden de universiteiten in het amendement zichzelf een nieuwe bovengrens opgelegd: er mocht maximaal 1 000 000 oude Belgische franken (sic!) worden gevraagd.

In een tijd waar steeds meer belang wordt gehecht aan een tweede diploma of aan een specialisatie, dreigt de kloof tussen de begoeden en minder-begoeden weer sterk te verbreden: het belang dat aan de Ma-na-MA gehecht wordt, vermindert de waarde van het eerste eindexamen. De studierempel wordt als het ware verlegd. De overheid trekt zich meer en meer terug en stuurt er op aan dat ook universiteiten zich ontwikkelen tot zelfbedruipende instellingen, onderwijs-ondernemingen met een rector-manager en student-klanten. Het hele beleid van de afgelopen jaren kan in dit licht gezien worden. Nieuwe inkomsten, de derde geldstroom voor universiteiten (lees ook de Fabeltjeskrant, p.9), moet worden aangeboord door het promoten van spin-off bedrijfjes, ook door hoge inschrijvingsgelden voor de Ma-na-Ma aan te bieden. Ondanks de verhoging van het budget voor studiebeurzen onder de vorige Minister van Onderwijs blijft er een dringende vraag naar een verdere democratisering van het (hoger) onderwijs, ook op het niveau van de Ma-na-Ma waar omwille van dure inschrijvingsgelden niet iedereen van kan genieten. Het wegwerken van alle financiële en culturele drempels voor studenten is nog lang niet afgerond. Van een "(...) innovation (...)", en een "(...)path of progress." gesproken.

Edito

De grote, donker geklede man stapte geruisloos de zaal binnen. Niemand keek om, ook al was hij een pak struiser dan de andere aanwezigen. De koning ging ondertussen voort met zijn toespraak. Alle ogen waren op de oude monarch gericht. Ik snapte er niets van, de inhoud van de toespraak was totaal oninteressant. Enkele andere toehoorders deelden duidelijk mijn mening, daar ze duchtig bezig waren in slaap te vallen. De man, die mij onbekend was hoewel ik iedereen kende van de hogere kringen, schuifde naar de kant van de zaal. Naast de achterste pilaar bleef hij staan. De bevallige jongedame die naast hem stond dacht denklijk dat ik naar haar keek, want ze knipoogde naar me en wierp me toe wat op een verleidelijke glimlach moest lijken. Ik negeerde het volkomen. De koning ratelde nog steeds door over de invloeden van de imperialistische marktpolitieken van het naburige land op de huidige en toekomstige binnenlandse economie. Er is niets erger dan een heerser die een economie-diploma heeft – hun toespraken waren altijd ellenlang. Barones van Outrievie stootte me aan en overhandigde me snel een blad en stilo; ik plooidde het papier open en las dat ze een OXO-spelletje wou beginnen. Ik knikte kort en zette een 'x' op de onderste rij, waarop van Outrievie het blad terugnam. Ik besloot een nieuwe poging te doen de speech te volgen. Na nog een minuut van geforceerde aandacht hoorde ik een zacht 'plof' geluid. Het kostuum van de eerste minister die achter de koning stond was plots bekleet met bloed. Daarop zakte de koning ineen. Snel liepen twee jongens uit de koelissen en sleepten het lijk naar de andere kant. Even was het podium leeg, buiten de Premier die enkele hersenslierten van zijn mauw plukte. Rustig stapte een onbekende, kalende man van ongeveer een jaar of vijftig het podium op. Hij bladerde in de toespraak en schraapte zijn keel "Zoals ik net zei is het marktaandeel van de buitenlandse ondernemingen in ons land gestegen tot een historisch hoogtepunt." Niemand reageerde. De struise onbekende was zich weer een weg aan het banen naar de uitgang. Van Outrievie speelde het papier weer naar me door, ik zette nog een 'x' en scoorde een punt.

Laetitia Van der Vennet

Een gat in ons hoofd ter grootte van een wereldbeeld

Reeds in de achttiende eeuw stelde Rousseau zich de vraag, hoe de burgers van een land, waarin het bewustzijn groeit dat de wet geen goddelijke begronding heeft, er nog toe gebracht kunnen worden aan die wet te gehoorzamen. Hij stelde zich m.a.w. de vraag naar het probleem van de contingentie en de legitimiteit van de staat. Sindsdien heeft zijn vraag nooit aan actualiteit verloren. Volgens sommigen is de tijd aangebroken dat zij opnieuw uitdrukkelijk gesteld wordt.

De belangrijkste oorzaak van het probleem was de formidabele revolutie in het wereldbeeld, die zich in de renaissance is beginnen te voltrekken. Wat was dan de rol van het vorige wereldbeeld, in essentie van elk wereldbeeld, in relatie tot de staat? Het legitimeert de staat.

Het grote verschil tussen de de periode voor de wetenschappelijke revolutie, en de huidige tijd, is dat veel mensen de macht van het wereldbeeld vandaag vergeten zijn. Vroeger was de begronding van staat in kosmische orde expliciet. Iedereen kende, tenminste in grove trekken, de rechtstreekse link tussen de kosmische orde en de vorm van de staat. De wetten waren een uitdrukking van Gods wil.

Vandaag leeft die begronding impliciet, ze leeft onder de oppervlakte; ze is zo vanzelfsprekend dat we haar vergeten te benoemen. Hoe komt dat? Wanneer mensen vroeger de vraag naar de rechtvaardigheid, het goede of het schone stelden, richtten ze hun blik naar de sterren. Vandaag kijken we hoogstens nog naar de sterren om bijvoorbeeld sterrenbeelden te vinden, dus louter

vanuit esthetische motivaties. (De toekomstvoorspellingen die daaraan verbonden zijn, kunnen als een volwaardig overblijfsel van die in het Westen vergeten houding beschouwd worden.) De interesse die vandaag bestaat ten aanzien van de kosmos is overwegend wetenschappelijk, en dus van geheel andere aard dan die van de theoloog uit de Middeleeuwen. De reden waarom de Westerling zijn blik van de sterren heeft afgewend, is zijn ontchoocheling in die kosmos. Newton heeft ons immers geleerd dat de fysieke wetten, zoals de zwaartekracht, ook golden buiten de aardse sfeer, dat toen vol magische krachten zat. De kosmos is sindsdien onttoverd en daardoor onze belangstelling niet meer waard. Hij confronteert ons met ons 'op-onzelf-gewezen-zijn'.

Door de macht van het wereldbeeld te vergeten, vergeten we de legitimerende functie die zij nog steeds voluit vervult. Dat is wat ik bedoel met impliciete begronding. De gedachte dat een staat in handen moet zijn van het volk en dat zij door het volk en voor het volk geregeerd hoort te worden, is volstrekt onberispelijk voor iemand die ons wereldbeeld niet kent. De gedachte dat de wetten van ons land als spelregels opgevat kunnen worden, waarbij zelfs de meest fundamentele gewijzigd kunnen worden, veronderstelt al een kosmos die ons 'carte blanche' geeft. Op die manier is een liberale democratie rechtstreekt in ons wereldbeeld gefundeerd en wordt zij erdoor gelegitimeerd. Let wel, die legitimeringen zijn steeds interpretaties van de relatie tussen staat en wereldbeeld. Maar die interpretaties kunnen een objectief karakter krijgen, zoals bijvoorbeeld in onze cultuur, omdat ze een vooronderstelling geworden zijn die aan bijna elk denken over politiekvoorafgaat.

Wat heeft de vraag van Rousseau daar allemaal mee te maken? Zij kan nu als volgt geherformuleerd worden: Hoe kunnen mensen er nog toe gebracht worden aan politiek te doen, als zij niet kunnen verdragen dat hun politici geen halfgoden zijn? Want het minste schandaaltje in de media laat de mensen zich massaal van de politiek afwenden. Ze zijn meteen ontchoocheld, net zoals toen Newton de grens tussen de ondermaanse (de aarde, het 'beneden') en de bovenmaanse wereld (de kosmos, 'het boven') ophief. Dat is de noodzakelijke crisis in onze cultuur. Zij is noodzakelijk, want onafwendbaar, omdat zij de liberale democratie en het wereldbeeld dat haar ondersteunt als voorwaarde heeft, en we die laatste nog een poosje willen behouden. Verder, omdat mensen altijd eisen van rechtschapenheid en van zuiverheid aan hun politici zullen blijven stellen. Dat is misschien nooit anders geweest, maar vandaag worden die verwachtingen sneller beschaamd, omdat de populaire media, zonder om het welzijn van de samenleving te malen, het politieke bedrijf karikaturaliseren, door volgens stompzinnige criteria informatie te selecteren en die onverbloemd aan de man te brengen.

Gabriël Zamora Moreno

The Bachelor De begeerde (?) Bama-structuur

"Oh, lieve Bama wil je deze langverwachte (giftige?) roos..." klonk het in Het Beloofde Land. "Ja, Marleen, graag!"

Dit schooljaar, anno 2004 - 2005, is de opbouw van het BAMA traject en de afbouw van de academische opleidingen van start gegaan. Naar aanleiding hiervan trokken we erop uit en vroegen enkele eerstejaars studenten hierover uit.

Renke (18, Wijsbegeerte) vindt het goed dat de BAMA structuur er is gekomen, want "het is belangrijk dat we in het buitenland iets zijn met ons diploma." Arne (18, Lichamelijke Opvoeding) heeft zijn twijfels: "ik weet niet, BAMA is gemaakt om het niveau in alle EU-landen te gelijk te stellen, maar dat is niet haalbaar. Er zal altijd een verschil zijn." Wannes (19, Sociale en Culturele Agogiek) vult aan: "De voordelen van de BAMA structuur zijn niet te ontkennen, denk ik, maar ik vraag me toch af of we op deze manier niet een soort eenheidsworst aan het creëren zijn. Daarmee bedoel ik dat eenzelfde titel niet vanzelfsprekend eenzelfde niveau waarborgt. Vóór BAMA onderscheidde een Belgisch diploma zich, het waarborgde een zeker niveau. Belgische diploma's, of de mensen die er één behaald hadden, waren dan ook gegeerd in het buitenland. Misschien brengt deze (poging tot) eenmaking daar wel verandering in."

Ook valt er op de duidelijke(?) communicatie naar de studenten toe veel aan te merken. "Het BAMA systeem oogt een zeer aantrekkelijk systeem maar is weinig uitnodigend. De opties zijn voor handen, de bijhorende verklaringen zijn dat niet. Persoonlijk stel ik de verbeterde flexibiliteit op prijs maar vind de communicatie naar de leerlingen toe onvoldoende. Een vriendelijk en efficiënt onthaal zou niet mogen ontbreken in een geactualiseerd systeem.", verteld Uno (20, Solvay). Op de vraag of hij voor de BAMA structuur gekozen zou hebben, antwoordt hij gevat "Moest men mij ooit de eer toezeggen Minister van Onderwijs te worden zal ik noch een MBA hebben, noch mijn handen bevullen aan zwart geld. Vernieuwing is noodzakelijk, in het Europa van de toekomst zou een standaard voor diploma's niet misstaan. Daarnaast is het goed voor de

(papier)handel en slecht voor het milieu. Het is dan ook zeer de vraag of er geen dringender politiek te voeren valt."

Toch zien andere studenten ook positieve veranderingen. Jelle (20, Psychologie) vertelt: "Ik bis dit jaar, en moet zeggen dat het er nu allemaal veel praktischer aan toe gaat. De lessen zijn meer toegelegd op de praktijk, terwijl vorig jaar de nadruk veel meer op theorie lag." "Ook is het semestersysteem erg handig", valt Julie (18, Rechten) hem bij, "zo wordt de druk van de examens verspreid over twee perioden. Dat is veel aangenamer, en sluit ook aan bij het secundair."

Tijdens de verscheidene interviews wordt ons duidelijk dat weinig generatiestudenten over informatie in verband met de BAMA structuur en diens gevolgen, beschikken. De BAMA structuur is een feit, maar zijn inhoud nog geen wijdverspreide kennis. Dit is een probleem, daar het juist de studenten zijn wie de precieze inhoud aanbelangt. Dit is dan ook een opdracht voor de overheid, de academische instellingen, alsook voor de studenten, die tot nu toe niet erg geïnteresseerd lijken te zijn in de grote veranderingen in het onderwijslandschap.

Laetitia Van der Vennet en Zacariya Marchouh

Reactie Ministerie op erkenning FBS

De Moeial vroeg een reactie aan Ward Verhaege, woordvoerder van Minister Frank Vandenbroecke, over de erkenning van FBS.

Meneer Verhaege, wil de Vlaamse Regering een trend inzetten met de erkenning van de FBS?

Niet noodzakelijk, het is natuurlijk een primeur. Maar je kan je natuurlijk voorstellen dat Kluwer of Elsevier ook erkende opleidingen wil gaan aanbieden, maar dat blijft voorlopig nattevingerwerk.

Zal met deze erkenning geen dualisering ontstaan in het Vlaamse Onderwijslandschap, waarbij privé-aanbieders de gesubsidieerde instellingen voor hoger onderwijs rechtstreeks kunnen gaan beconcurreren?

De erkenning van FBS ligt in de geest van de wet en ook van wat de vorige Vlaamse Regering wilde. Ze wilde ook privé-spelers (type B spelers) toelaten die niet ambsthafve geregistreerd (A-instellingen) zijn. Dit door middel van een procedure via registratie en vervolgens accreditatie. Deze prive-instellingen moeten niet aan bepaalde voorwaarden voldoen wat betreft rechtspositie, taal en inschrijvingsgelden. Concurrentie moet volgens de Vlaamse Regering mogelijk zijn zolang de Vlaamse Overheid een voldoende kwalitatief aanbod verzorgd. Registratie geeft ook een zekere naam bekendheid, daarna krijgen ze ook een visitatie voor hun accreditatie wat de kwaliteit garandeert. Dit dual aanbod moet niet noodzakelijk tot een dualisering leiden zoals in Groot-Britannië. Het is eerder een verrijking van het landschap. Het is aan de student of hij in die gevallen een dure prive-opleiding kiest of voor een democratisch toegankelijk en kwaliteits gesubsidieerd overheidsaanbod." (PV)

Studiekring Vrij Onderzoek

Interview met Kris Baetens, Voorzitter van Studiekring Vrij Onderzoek

Studiekring Vrij Onderzoek (STKVO) is een kring van studenten net zoals alle andere kringen op de VUB met dat verschil dat zij het principe van Vrij Onderzoek, het grondvest van de VUB, doorheen verschillende activiteiten aan de man brengt: debatten over politieke hangijzers of ethische kwesties, acties voor politieke vluchtelingen, enz. STKVO was het afgelopen jaar minder goed zichtbaar op de campus dan alle andere jaren op de VUB. Net zoals het BSG, dit eigenste studententijdschrift heeft het ook een probleem gehad met de werking. Maar op de Triomflaan 62 komt momenteel witte rook uit de schoorsteen. Er werd eind vorig academiejaar een nieuw bestuur gekozen dat met frisse moed het academiejaar aanvangt. We praatte daarom met Kris Baetens, voorzitter van STKVO, over het komende jaar van STKVO.

Voor de goede orde, wat houdt het principe van Vrij Onderzoek in?

Ik denk of hoop dat elke student het al wel eens een keer is tegenkomen in de agenda van de VUB, op de website of op een andere plaats. Eigenlijk heeft Poincaré, een fysicus, het in de gekende VUB-slagzin verwoord, "Het denken mag zich nooit onderwerpen, noch aan een dogma, noch aan een partij, noch aan een hartstocht, noch aan een belang, noch aan een vooroordeel, noch aan om 't even wat, maar uitsluitend aan de feiten zelf, want zich onderwerpen betekent het einde van alle denken". Het gaat ervan uit dat elk idee het waard is om onderzocht te worden, maar dat moet wel deftig gebeuren. Het moet vanuit elke hoek kunnen onderzocht worden zonder enige vooringenomenheid. Een kritische reflex met andere woorden. Vroeger moest elke student die

zich inschreef aan de VUB trouwens het principe van Vrij Onderzoek ondertekenen. STKVO heeft dan ook als functie om dit principe levendig te houden en te actualiseren doorheen verschillende acties en activiteiten. STKVO zit ook in de Sociale Raad, o.a. als kritische stem over de beslissingen die er worden genomen.

Wat moeten we ons voorstellen bij deze activiteiten?

Dit jaar willen we zeker van start gaan met verschillende actiepunten. Zo willen we rond de thema's dit jaar activiteiten uitwerken. Zo gaan we terug een aantal films vertonen die aansluiten bij bepaalde maatschappelijke thema's. Daarnaast gaan we ook opnieuw debatten organiseren over onderwerpen die op dat moment de actualiteit beheersen. Ook met de ERASMUS-Hogeschool zullen we een subwerking opstarten gezien de associatievorming van het afgelopen jaar. Los van deze 'klassiekers' kan elk lid (praktisch gezien elke student, n.v.d.r.) naar ons toekomen en een onderwerp aanbrengen voor een activiteit. Studiekring Vrij Onderzoek is ook met die bedoeling opgericht en heeft er dan ook de middelen voor gekregen. Dit is dus een oproep aan alle studenten op de VUB! Nu V.O. heeft de naam per definitie links te zijn, ook in politieke

kleur. Maar het principe van V.O. heeft in sé geen kleur als het onderwerp over belastingsverhoging gaat dan moeten we dat bekijken vanuit verschillende standpunten zowel vanuit links als rechts.

Over welke onderwerpen zullen jullie het met STKVO dit jaar zeker hebben?

Wel ten eerste vonden we het bon-ton geworden om op Amerika te kappen, maar er zijn natuurlijk ook andere landen in de wereld waarop we veel

nemen en ons te tonen op de campus. Maar ook nieuwe dingen zijn zeker welkom. We hopen dat er dan ook vanuit de studenten initiatieven komen en willen meewerken aan STKVO. Wat trouwens een heel boeiende bezigheid is (lacht).

Jullie zullen niet meer de gevolgen van de Bolognaverklaring onder het licht brengen?

Ik denk dat men de jaren voor ons hierover al veel heeft gezegd en gedaan. Het zal als dusdanig niet meer een groot aandachtspunt worden in onze activiteiten, wat niet betekent dat we er geen activiteiten meer rond zullen organiseren. Integendeel. Binnen de VUB ligt dit onderwerp momenteel stil maar aan de ERASMUS-Hogeschool gaan we hierrond enkele activiteiten organiseren.

Vorig jaar was het een moeilijk jaar voor STKVO, de bestaansreden ervan werd zelfs in vraag gesteld? Terecht?

Er was in ieder geval reden om enkele zaken terug op orde te stellen. Gezien het aantal leden en de toch wel prominente plaats op de VUB als kring in de SoR is de vraag terecht. Momenteel is STKVO een kleine kring maar in de geschiedenis van de VUB en de ULB neemt ze een prominente plaats in. STKVO is ook niet zomaar een kring hé, ze heeft een specifieke inhoudelijke en kritische functie op de VUB en dat onderscheidt ons net van de andere kringen. We willen door onze activiteiten een kritische functie vervullen op de VUB en het principe van V.O. op die manier actualiseren. Om het cru te zeggen, een VUB zonder Studiekring Vrij Onderzoek is zoals een café zonder bier.

Daar drinken we op.

Il Postino

Je ne parle pas aux cons

ça les instruit

(Audiard)

Studiekring Vrij Onderzoek verkoopt geen stofzuigers

kritiek kunnen hebben zoals Rusland bijvoorbeeld. Daarnaast zullen we het ook hebben over de toestand in de Belgische gevangenissen. Er zijn verschillende internationale rapporten verschenen die niet echt rooskleurig zijn. Dikwijls vergeten we dat gevangen ook rechten hebben en is het ook nuttig om het ontstaan en de filosofie van gevangiswezen te belichten. Daarnaast organiseren we terug de Poëzie en Proza wedstrijd. Een traditie die even heeft stilgelegen maar die we opnieuw willen opnemen. Het komt erop aan om opnieuw de werking in handen te

Dag Van De Student in Brussel

A musement, cultuur en hier en daar een gratis pintje: sind vorig jaar zijn het vaste troeven van De Dag Van De Student die de Brusselse student moeten overhalen zijn of haar bestofte kot eens uit te komen, voorbij het BSG te kijken; en te ontdekken wat voor prachtigs Brussel voor de gemiddelde student te bieden heeft. Promotie voor de stad zelf dus, en ook wel voor haar culturele en entertainment-organisaties; maar vooral toch ook een buitenkansje om gratis bepaalde zaken te gaan bezichtigen die u toch steeds al eens van dichtbij wou gaan bekijken, maar waar u uw karige studenten-budget nu niet meteen voor over de balk zou gooien.

Het hele gebeuren ging van start met een gratis optreden van Wawadadakwa, terwijl er een broodje kon verorberd worden. Ondergetekende was hier niet bij aanwezig, maar ik heb me laten vertellen dat de sfeer er van bij het begin stevig in zat, en dat ik wel degelijk iets gemist heb. Ach ja. Daarna kon iedere Brusselse student een plannetje afhalen in de Beurs-schouwburg, waarop de verschillende aangeboden activiteiten werden vermeld. Als extra zetje voor de twijfelende student werd er weer een gratis concert aangeboden die avond, in de AB; op voorwaarde dat men minstens aan twee activiteiten deelnam overdag.

Om aan het benodigde plannetje te komen moest men eerst de traditionele rij standjes van culturele organisaties passeren. Dit jaar hadden de meeste van die organisaties, in tegenstelling tot vorig jaar, door dat er meer volk valt te recruteren als men gratis gadgets of kortingen aanbiedt. Het gevolg was dan ook dat men gerust een halfuurt formuliertjes kon staan invullen, zodat ik dit jaar waarschijnlijk nergens meer de volle prijs zal hoeven te betalen. Na ook nog een paar keer langs het cola-standje te zijn gepasseerd zou ook de dorst een tijdje geen probleem meer wezen. En toen moest ik nog ontdekken dat er in de Beurs-schouwburg zelf ook nog eens gratis drank viel te scoren! Danku, Dag Van De Student!

Ondertussen kon men in de Beurs-schouwburg ook nog doorlopend genieten van kunstzinnige video-projecties. Zo zag ik bijvoorbeeld een video-clip over een jong meisje in badpak dat een ijsje staat te eten op één of ander strand; terwijl op de geluidsband van mysterieuze electronica à la Aphex Twin alles een akelig sfeertje meegaf. Love it! En al meteen de eerste broodnodige stempel verdiend.

Daarna besloot ik 'Passa Porta', het nieuwe literatuurhuis van Brussel, maar eens een bezoekje te brengen. Daar was echter geen reet te beleven, wat me erg tevenviel: er was een minuscule tentoonstelling opgebouwd rond een perverse pretentieuze oost-europese literatuur-professor, en verder kon men enkel de boekenwinkel bezichtigen, waar studenten een korting van 5% kregen. 5%! Als we in aanmerking nemen hoe duur die hele boeken-winkel is, zal het alleszins niet aan Passa Porta liggen wanneer er meer gelezen zou worden in Brussel.

Snel verder dan maar, naar de Grote Markt, waar we op tijd moeten zijn om aan de chocolade-tocht mee te kunnen doen. Vorig jaar was ik er niet in geslaagd op tijd daar te raken, maar ik veronderstel dat er chocolade for free the scoren valt, en daar zeg ik geen nee tegen. Wanneer we op de Grote Markt aankomen, zien we echter meteen dat de trappen van het stad-huis al vol zitten. Inschrijving zijn beperkt, dus ook dit jaar val ik weer buiten de gratis chocolade.

Ik besluit dan maar naar Bozar te gaan om daar van de gelegenheid gebruik te maken om gratis de tentoonstelling rond Karel Appel te gaan bezichtigen. Die valt mij heel erg mee. Ik ben ook erg onder de indruk van het werk dat de bekende CoBra-kunstenaar recent maakte. Ik had zelfs geen vermoeden dat de man nog leeft. Hij blijkt zich een beetje op de materiaal-schilderkunst geworpen te hebben, met al die schilderijen waar everzwijnen en herte-koppen aan hangen; maar ik vind het best wel amusant allemaal.

Vervolgens bezoek ik ook nog snel de tentoonstelling rond de turkse of ottomaanse vrouw door de eeuwen heen. Best archeologisch interessant allemaal; en enkele siervoorwerpen, op een werkelijk minuscule schaal, blijven me bij; maar echt helemaal overdonderd ben ik er toch niet van. Alles is echt wel leerrijk, maar ik heb meer zin om esthetisch betoverd te worden dan in donkere kamers naar stoffige gebruiksvoorwerpen van eeuwen geleden te staren.

Ik loop dan ook maar snel in de richting van de uitgang en loop via het film-museum, doorheen de galerij met haar prachtige dak, richting Centraal station. Dan besluiten we dat we met onze drie stempels wel voldoende gezien hebben, en wandelen nog wat rond in Brussel. Uiteindelijk komen we bij de Quick terecht en slaan daar een hoogst onbevredigende maaltijd naar binnen. Tja. Het hongergevoel is tenminste gestild, en daar gaat het om, natuurlijk.

Na nog wat rond te hebben gehangen, wordt het tenslotte tijd om maar eens naar de AB af te zakken. Tegen acht uur zou daar namelijk Absynthe Minded, de hype van de laatste editie van Humo's Rockrally, aan haar set moeten beginnen. Uiteindelijk laten de heren vrij lang op zich wachten. Tenslotte spelen ze een aangename set, die echter zeker niet echt tot hun hoogtepunten kan gerekend worden. Er werd vrij veel nieuw materiaal gebracht (de band is volop bezig aan het nieuwe album), en misschien zouden de jongens toch nog iets meer op die nieuwe nummers mogen repeteren. Muzikaal zit trouwens alles best wel lekker, maar soms lijkt het of de zanger in een andere groep zingt en niet doorheeft wat zijn bandleiden nu juist spelen. Niet slecht gedaan alleszins, en blijven oefenen ;-)

Tenslotte zal Zornik nog aantreden, maar wij zorgen dat we daartegen alweer ergens ver uit de buurt van de AB beland zijn, zoals elk verstandig persoon. Tot daar mijn Dag Van De Student Dus. Bram Langmans

Ideologiekritiek: I, King Of The World

Zoals (hopelijk) velen onder U, o hooggeachte, zeergewaardeerde en hondstrouwe lezers (m/v) van De Moeial, wel weten dragen wij hier op de redactie een bepaald principe, dat reeds door de heer Poincaré verspreid werd, hoog in het vaandel: het denken mag zich nooit onderwerpen... (noch aan een partij, noch aan een idee, een dogma, etc...). Doch (hier uit voortvloeiende) zou men kunnen tegenwerpen dat dit zelf een dogmatisch principe is geworden voor vele 'kritische' intellectuelen; namelijk wees steeds kritisch! Met deze rubriek willen we dan ook iedereen aanzetten om kritisch te blijven, ook tegenover de eigen kritische mening. "Nou ja" denkt u waarschijnlijk als u dit leest, "zo kan ik ook doen alsof ik over het leven heb nagedacht. Maar daar moet je toch knap gestoord en waanzinnig voor zijn om er een hele rubriek aan te wijzen?" Wel dank u, wij beschouwen onszelf inderdaad graag als knap, gestoord en waanzinnig. Maar wat volgens onze psychotische geest van belang is, is niet wat wij schrijven zelf, maar hoe u daar op reageert. Het geschreven woord heeft namelijk nog nooit in de gehele geschiedenis ook maar iets veranderd aan de wereld. De manier waarop men omging met dit woord heeft echter talrijke en drastische veranderingen teweeggebracht. Zodoende zijn we in deze rubriek eigenlijk op zoek naar een (het?) geschreven woord dat de oorzaak zal blijken te zijn van een ongezien spectaculaire, internationale, en unaniem gesteunde revolutie.

Spijtig genoeg hebben wij er zelf geen idee van wat dat woord dan wel zou kunnen zijn. Wij waren dan ook blij verrast toen we op een avond plots een man tegenkwamen. Zijn naam is John Earl Gray en, vrijgelaten na 25 jaar gevangenschap, is hij met enthousiasme een zoektocht begonnen naar de beleving van de Vrijheid. Geïntrigeerd als wij waren (en steeds op zoek naar een gemakkelijke oplossing) hebben wij die man meteen een contract aangeboden. Sindsdien kan u met de regelmaat van het verschijnen der Moeials 's mans lotgevallen volgen. Vorige keer kon u lezen hoe de man, na een filosofische discussie met de zon, in de bewoonde wereld terecht kwam en daar de wonderen der nieuwste technologieën ontdekt. John was dan ook vastbesloten een GSM te bemachtigen, wanneer zijn aandacht plots afgeleid werd door...

In een grote winkel-etage zag John Earl Gray verscheidene mensen in zetels zitten. Ze keken allen zeer ingespannen naar een rij grote schermen. John vroeg zich af wat er zo interessant kon zijn aan die schermen en hij besloot dan ook op nader onderzoek uit te gaan. Voorzichtig duwde hij de glazen deur open, en op de toppen van zijn tenen sloop hij de winkel binnen, oppassend dat hij de vele geïntrigeerde mensen niet uit hun haast meditatieve concentratie zou wekken. Eens binnen bleef hij een beetje onwennig staan en keek met grote ogen om zich heen. Hij zag dat hij de enige was die zijn ogen op die manier door de kamer deed dwalen. Alle andere aanwezigen staarden als levensloze zombies naar de grote schermen die de gehele achterwand bedekten. Het leek haast alsof hun ogen door een magische kracht aan de schermen waren vastgekluiserd. John durfde niemand aanspreken, omdat hij dan misschien wel een belangrijk moment zou kunnen verstoren.

Op de schermen zag hij een zwaar opgemaakte vrouw vreemde handelingen uitvoeren. Ze had twee grote glazen vazen gevuld, respectievelijk met iets wat erg op watten leek en een soort kleine bruine korreltjes, die John niet kende. Daarna liet ze een bowlingbal in de vaas met watten vallen. Het volgende ogenblik brak het glas van de bodem, en de bal rolde uit beeld. Daarna deed ze het zelfde met de vaas met bruine korreltjes. Er gebeurde niets. De vrouw haalde toen een soort waterslang boven. Ze richtte deze op de bruine korreltjes, die meteen in een vrolijke wolk de hele kamer door woeien. Ondertussen zei ze: 'U ziet dus zelf dat boekweit, in tegenstelling tot dons, zeer stevig en dragend is, terwijl het toch ook vederlicht is. Gun uzelf dus die betere nachtrust en bestel nu je eigen persoonlijke boekweitskussen!' Het volgende moment verscheen een telefoon-nummer op het scherm. De vrouw sprak ondertussen tot zeven maal zeventig maal: 'Als u dus nu meteen een boekweit-kussen bestelt doet u vijftien procent winst en krijgt u er bovendien nog een oogmasker bij, zodat u overal en altijd optimaal en zorgeloos van uw slaap zal kunnen genieten!'. Het zelfde moment zag John hoe verscheidene personen een klein apparaatje uit hun zak haalden waar ze snel iets op intoetsten. Vervolgens brachten ze het toestel naar hun oor en begonnen er driftig in te snauwen. Eén persoon echter sprong plots in ontzagwekkende paniek uit zijn zetel en riep vertwijfeld uit: 'Een GSM! Snel! Een GSM! Ik wil bestellen! Nu!' Hij liep nog even vertwijfeld de kamer rond en sprong vervolgens door het raam, dat in vele scherven over zijn hoofd kwam geregend.

John voelde zich lichtjes duizelen door het spektakel waar hij zojuist getuige van was geweest. Toen de volle betekenis van de woorden van de man echter langzaam tot hem doordrongen, kwam hij met een schok tot zichzelf. John was een man met een missie, en die missie was: een GSM bemachtigen. Hij stond net op het punt op zijn beurt door het raam te springen, toen plots de zetel waarin de paniekerige GSM-jager had gezeten een menselijke vorm aannam en langzaam opstond. Hij schreeuwde: 'Wat voor een mensen zijn jullie toch?! Zelfs wanneer jullie waken dromen jullie van de slaap. Weten jullie dan niet dat er zo iets bestaat als het wakende leven? Jullie laten jullie door zeemzoete liedjes en mooie beelden in slaap wiegen, maar weten jullie dan niet dat die mooie beelden ook in de werkelijke wereld kunnen gevonden worden? Jullie concentreren je hele leven op de slaap, en vergeten zo nog dat men ook - leven kan.' John Earl Gray dacht over deze woorden na en zei: 'Maar beste man, is dan niet de slaap het begin van alle waken? Is de slaap zelfs niet een noodzaak wil men kunnen - ontwaken? En hoe kan men nu goed wakker zijn zonder ooit eens rust te nemen?'

'Maar beste man, is het ontwaken zelf dan niet een noodzaak wil men werkelijk kunnen slapen? En wie van jullie hier kan zeggen dat hij of zij reeds werkelijk is opgestaan? Mijn beste, ik keer mij niet tegen het slapen - ik keer mij naar het

leven. Want ook het leven zelf is een rust, maar dat blijkt iedereen te zijn vergeten. Wanneer ik mij concentreer op de kleine details en pietluttigheden van deze wereld, lijkt het leven mij een last; maar wanneer ik weer één word met de tao, en mij helemaal niet concentreer, dan is het hele universum in rust, klaar om mij te dienen. Maar de mensen van tegenwoordig kennen enkel nog details. Ze moeten slapen om van de levenslast te bekomen, maar ze vergeten dat ze er zo niet meer toe komen ook nog eens te - leven.'

John voelde zich bij deze woorden klein en dom worden, en aangezien hij wist dat hij dat natuurlijk niet was, dacht hij dat de man hem stevig bij de

onmiddelijk de toonbank vol met allerlei kleine apparaatjes in verschillende kleuren en vormen. John verwonderde zich er over dat men er in slaagde om de absolute vrijheid in zulke compacte stukjes technologie te stoppen, en trachtte verwoed te volgen wat de verkoper hem allemaal over deze kleine mirakeltjes wist te vertellen, al bleek hij er niet in te slagen om ook maar een woord van deze spraakwaterval te kunnen ontcijferen. '...en met dit exemplaar kan u zelfs op internet surfen' sprak de verkoper plots, en alweer begon het John te duizelen.

'In - ter - net?' wist hij nog net uit te brengen.

De verkoper bekeek John alsof deze een telefoonpaal uit zijn hoofd had groeien waarmee

hij een schaap stond te neuken voor het altaar van de Heilige Maagd. Hij sprak: 'Maar meneer, heeft u dan de voorbije vijftientig jaar in een donker krocht doorgebracht? Komt u nooit eens onder de mensen? Het wereldwijde web, ook wel internet dus, heeft alle beperkingen van ruimte en tijd opgeheven. Nooit is er een uitvinding geweest die de mens meer mogelijkheden of meer vrijheid heeft geschonken. Het kan toch niet dat u daar nog nooit van gehoord hebt!'

John wist nu werkelijk niet meer waar hij het had. Niet alleen was men er ondertussen dus in geslaagd de absolute vrijheid vrij te koop aan te bieden in een handig zakformaat, ook ruimte en tijd hadden in deze wereld blijkaar geen relevantie meer. Hij greep de verkoper bij de kraag. 'Vertel mij waar ik dat internet kan vinden! Ik wil weten hoe het voelt de ruimtetijd te overwinnen, los van natuurwetten te leven. Ik wil mij vrij voelen! En ik wil het

lul wou nemen. Verontwaardigd sprak hij dan ook: 'Ach gij! Laat mij met rust! Ik heb geen tijd voor flauwe grappen en hoogdravend gezeik. Ik moet door dit raam hier springen, want ook ik ben op zoek naar een GSM!'

De man maakte hem er attent op dat hij daarvoor gewoon bij de volgende winkel behoefde te zijn, en dat hij er door de deur ook wel zou kunnen komen. John zag hier wel een zekere logica in, maar hij vertrouwde de man toch niet helemaal en wou ook vooral zijn ongelijk niet toegeven. Hij sprong dus door het raam en ging op weg naar de volgende winkel. Ondertussen telde John zijn passen. 'Eén, twee'. Toen was John bij de volgende winkel.

Vastberaden gooide hij de deur open. Deze sloeg echter ongelukkigerwijs tegen een rek dat dicht tegen de ingang van de winkel stond opgesteld. Terwijl het glas in grote scherven over de vloer spatte viel het rek om en strooide haar inhoud tussen de fraai glinsterende stukken glas. John mat zich een zekere nonchalance aan en flaneerde rustig naar de toonbank. Daar aangekomen sloeg hij zijn vuist op tafel en zei: 'De absolute vrijheid aub.'

De verkoper, enigzins verbouwereerd, knipperde enkele malen met de ogen en sprak: 'Hoe bedoelt u?'

'Een GSM man! Ik wil een GSM! Weet u dan helemaal nergens van af? Een GSM betekent bereikbaarheid, status, populariteit; een GSM betekent de absolute vrijheid!'

De verkoper, die nog maar zelden zulk een enthousiaste klant mocht verwelkomen, gooide

Als het leurders zijn zeg je maar dat wij aan de deur niet kopen!'

Toen John dit hoorde gaf hij de oude man zo een klap op de neus dat deze meteen op de grond lag te kermen van de pijn. John zag nu dat zijn vrouw heel die tijd vlak achter de man had gestaan. Toen ze zag wat er gebeurde, en wie er daar voor haar neus stond; begon ze hysterisch te gillen: 'Ga weg klootzak! Ik wil niks meer met jou te maken hebben! Ik heb nu een vent die tenminste voor mij zorgt en die niet steeds op de vlucht moet voor de arm der wet. Ga terug naar je eigen soort! Hier horen alleen maar deftige mensen!'

John voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Even overwoog hij of hij misschien ook zijn vrouw zo een klap op de neus zou verkopen. Toen hij echter de zo vertrouwde doodsangst in haar ogen zag verschijnen, wist hij dat hij daar toch niets mee zou bereiken. De tijd dat zijn vrouw spontaan aan zijn voeten viel wanneer hij zijn vuist nog maar ophief leek definitief verleden tijd. Langzaam liet hij zijn vuist dan ook weer zakken en draaide zich om. Toch kon hij het niet laten de oude man nog een harde trap na te geven. Vervolgens dwaalde hij weer doelloos door de stad.

Terwijl John zo door de straten schuimde probeerde hij alles wat door zijn verbitterde en teneergeslagen hoofd joeg op een rijtje te krijgen. Geen huis meer, geen geld buiten die laatste centjes die hij in de gevangenis had kunnen sparen, en geen hoop op beterschap. Moedeloos liet hij zich tegen een muur zakken en steunde zijn hoofd tussen zijn handen, alsof het voor zijn nek alleen te zwaar was geworden. Toen hij daar zo een tijdje had gezeten, werd hij langzaam terug iets rustiger. Vervolgens sprak hij de volgende woorden tot zichzelf: 'Ik, John Earl Gray, ben toch niet klein te krijgen door één zielige vrouw die toevallig mijn huis inpikt. Ik heb haar zelfs nooit echt gemogen. Al had ik die beurt natuurlijk wel deugd gedaan. Maar ik ben sterker dan de andere mensen. Ik zal wel eens laten zien dat er meer nodig is om mij er onder te krijgen! Ik, John Earl Gray! King of the world!'

Hij stond op en liep weer verder door de straten. Hij was al bezig een crimineel masterplan uit te werken om zo aan de nodige liquide middelen te komen, toen hij plots een etalage zag waar allerlei affiches mensen zochten om allerlei beroepen uit te gaan oefenen. John dacht aan de lange jaren in de gevangenis, slikte zijn trots door, en besloot voor het eerst in zijn leven een reguliere job te zoeken. Hij stapte dan ook meteen de winkel binnen en riep daar met schallende stem: 'Zo, zo. Hier kan men dus werk krijgen? Doe mij maar een job! Het kan mij zelfs niet schelen wat u me geeft, als het maar goed verdient en ik vandaag of morgen nog kan beginnen!'

Zes paar koeien-ogen staarden hem een lange tijd aan. Toen had één van de interim-medewerkersters de moed verzameld om die vreemde man te woord te staan: 'Euh, natuurlijk meneer. Wij doen alles wat wij kunnen. Maar eerst zal u natuurlijk even deze formuliertjes voor ons moeten invullen. Kunt u mij snel uw naam, adres en rijksregister-nummer even geven?'

'Euh, kijk daar zit hem nu juist het probleem. Een adres heb ik niet. Daarom zoek ik werk natuurlijk. Zo een woonplaats kost geld naar het schijnt, ziet u? Moet ik dan werkelijk altijd voor ons allemaal hier denken?'

'Maar meneer, zonder adres kunnen wij spijtig genoeg niets voor u doen. Bent u reeds langs de bijstand geweest?'

'Bijstand? Bijstand? Ik zal mezelf wel bijstaan! Wat voor zever is dat nu?' sprak John. Nadat de vrouw hem had uitgelegd dat hij eerst een aanvraag zou moeten doen voor een sociale woning bij het OCMW, en waar hij die dienst kon vinden, ging John Earl Gray maar weer op stap. (Wordt vervolgd...)

Bram Langmans & Rob Werkers

I AM THE TERRORIST

U heeft het ongetwijfeld al gemerkt, beste lezer: het zijn weer woelige tijden. In Nederland steekt men tegenwoordig bijvoorbeeld al wel eens een moskee, een islamitische school of een moslim in brand. En dat omdat een 'moslim-terrorist' het vrije woord zou vermoord hebben door in pure drive-by-style (op de fiets dan nog wel!) de vuile fasco-klootzak Theo Van Gogh om te leggen. Dat het 'ongelukkige slachtoffer' haat om zich heen spuide waarbij zelfs de zwaarste Vlaams Blokster zou verbleken, wordt in de hele heisa even vergeten. Maar wie haat zaait, zal haat oogsten...

Iedereen die in staat is een beetje over het eigen verleden na te denken kan zich ongetwijfeld nog wel een tijd herinneren waarin er bijvoorbeeld niet overal constant over terrorisme werd gesproken. Nee, dat heeft geduurd tot de heer Bush een paar maandjes over Amerika had mogen regeren. Of liever de 'vriendjes' van Bush, die aan de touwtjes van de olie-domme Texaan trekken. Wie weet heeft Bush het zelf wel allemaal goed voor, en is hij gewoon te stom om te beseffen wat hij de wereld aandoet. En wie weet moeten we zelfs de gehele Amerikaanse bevolking maar vergeven de fucker opnieuw verkozen te hebben, vanuit het oogpunt van hun onwetenschap en disinformatie. Maar hoe kan een bevolking zich onschuldig pleiten aan de eigen onwetenschap? Bush werd, met een paar miljoen stemmen meer dan Kerry, zelfs voor het eerst in zijn carrière democratisch verkozen. Maar dat was Hitler natuurlijk ook, en dat zegt dus niets goeds over de democratie...

Het verontrustende aan heel de zaak is dat het lijkt op een sneeuwbal die maar blijft rollen en ondertussen ongeveer zo groot als onze aarde geworden is. Wie haat zaait, zal haat oogsten dus. Is het abnormaal dat moslims zich meer en meer aangevallen gaan voelen wanneer ze overal als onmenselijke monsters worden geportretteerd in het licht van 'het terrorisme'? En is het dan abnormaal als daar toestanden zoals de Nederlandse situatie van komen? En ligt het probleem misschien niet bij het Amerikaanse, of kapitalistische imperialisme, dat in de naam van de democratie alle andere levensvormen wil uitroeien en vervangen door een blind consumptisme met een democratisch verkozen leiderschap. En dat Bush dus herverkozen wordt nadat iedereen heeft kunnen zien hoe hij de hele wereld in de afgrond heeft gestort, zijn eigen Amerika niet in het minst; blijkt geen argument te zijn dat democratie misschien niet zou werken? Terrorisme is natuurlijk wel televisie, wat voor de intellectuele capaciteiten van Kerry jammer genoeg iets minder het geval is.

Waar ik naartoe wil, is dat er misschien wel iets helemaal loos is met de cultuur waar we tegenwoordig in leven, waarvan al de bovenstaande feiten misschien maar een logisch gevolg zijn; en tegelijk ook de toestand verder doen escaleren. Het probleem is natuurlijk om te bepalen wat er toch met onze cultuur aan de hand kan zijn. Wat kan er fout zijn gelopen in de ingenieuze planning van de architecten van onze democratie? Want dat die mannen het allemaal goed voorhadden, daar kan geen twijfel over bestaan; maar ik veronderstel dat ze de tegenwoordige situatie toch niet echt met

enthousiasme als hun grote utopie zouden uitroepen.

Eén van de belangrijke pijlers waar de democratie op zou steunen was de idee dat burgers geïnformeerd zouden zijn, zodat ze zich bewust zouden zijn van wat het beste voor hen was. Wie namelijk niet voldoende informatie over een bepaald onderwerp bezit, heeft geen recht op een mening over dat bepaalde onderwerp, of moet zich er alleszins van bewust zijn dat die mening in dat geval hoogstens een vooroordeel is. En dat zo een vooroordeel niet rationeel is, en dus geen werkelijkheids-waarde bezit. De idee van democratie ligt dus in het vertrouwen op de rede, het rationele aspect van elke mens dat universeel zou zijn, en waardoor we 'juist' zouden kunnen argumenteren. Zonder rede dus geen publiek discours dat tot een democratische consensus kan leiden. Hetzelfde geldt voor het aspect van

betekent als televisie in een 'volledige' vrije-markt-situatie terechtkomt. Of had u vijf jaar geleden gedacht dat u overal verschillende formats van Big Brother zou kunnen bekijken, en anders niets? Zelfs Terzake spitst zich vooral toe op het human-interest-gehalte en de oppervlakkige discussie. Achtergrond-context wordt er, zeker door de televisie, al moeten ook de dagbladen noodgedwongen de trend volgen; tegenwoordig niet echt meer bij onze informatie gegeven. Het hele publieke discours verloopt op die manier op een discontinue wijze: korte brokjes informatie worden gemakkelijk weggeslikt, verbanden en nuances zijn uit den boze, om nog maar te zwijgen van een werkelijk onderbouwde redenering. Het aanvaarden van zulke informatie gebeurt dus niet langer aan de hand van rationele maatstaven, daar is immers tijd en verband voor nodig; maar aan de hand van emotionele.

voldoende informatie.

De vraag is of dat in onze hedendaagse maatschappij het geval is: Heeft de doorsnee-burger voldoende informatie om recht te hebben op een politieke mening, en beheerst hij met andere woorden ook de kunst van het juiste redeneren op een voldoende wijze? Om deze vraag te kunnen beantwoorden, moeten we in de eerste plaats kijken naar hoe de doorsnee-burger zijn of haar informatie tot zich krijgt, en welke soorten van discours hun denkprocessen vorm geven door enculturatie. Met dit laatste wil ik zeggen dat de manieren waarop gesprekken, argumenten en redeneringen worden opgebouwd binnen het informatie-milieu van een bepaald individu vorm geven aan de manier waarop die persoon zal denken. Uiteraard is dit belangrijker tijdens het opgroeien, wanneer de denkprocessen zogezegd nog 'leeg' zijn. Nu is het in onze cultuur het geval dat de meeste mensen een heel groot deel van de tijd doorbrengen voor, en dan vaak ook nog babbelen of lezen over, de televisie. Dankzij de opgedrongen amerikanisering van het hedendaagse Europa, waarvoor dank aan de Europese Commissie en haar liberale gedachtegoed, hebben we kunnen beleven wat het

Wat zoiets betekent hebt u kunnen zien aan de laatste paar verkiezingen hier in België, waar de politieke marketing is verschoven van een inhoudelijke aanpak van het partij-programma naar het verkopen van het gezellige imago van de politieke zelf. Argumenten en redeneringen komen nog amper aan bod. Op zich heeft zoiets niets meer met politiek te maken, maar daar blijken weinig mensen problemen mee te hebben. Maar kan men dan nog spreken van een voldoende aan informatie om de democratische stem op een evenwichtige wijze te kunnen gebruiken? Want ik vraag mij werkelijk af of die miljoenen Amerikanen die op Bush hebben gestemd, iets beseffen van welke economische gevolgen het beleid van Bush op hun leven zal hebben. Amerika heeft in de laatste vier jaar een nog-nooit-geziene schuldenberg gecreëerd, die alleszins niet zal opgelost raken door de belastingvermindering die Bush weer heeft aangekondigd. Dat van de vorige vermindering van de belastingen onder Bush alleen de rijksten beter zijn geworden, daar kraait niemand naar.

Misschien wil de huidige massa zich niet langer om hun eigen welzijn bekommeren; misschien wil

de massa gewoon amusement. En geef toe: de beelden van de oorlog in Irak, live in scene gezet voor de amerikaans-gezinde journalisten; waren best wel amusement van de hoogste kwaliteit. De betrokkenheid van de kijkers tot het maximum opgevoerd in een adembenemende herneming van Platoon of Tour Of Duty. Anyway, u begrijpt wel waar ik naar toe wil. Misschien wil de westerse mens wel te veel de mooie kant van het leven zien, en wordt de ellende zo gedramatiseerd en afgewisseld met reclame, dat iedereen langzaam aan volledig apatisch wordt voor alle miserie die dagelijks door de huiskamer komt gestraald. En door de eindeloze stroom beelden van 'gewone' mensen waar de mensen tegenwoordig naar moeten blijven kijken, vergeten de mensen dat er ook nog wel andere dingen te doen zijn met hun leven. Het zelf leven bijvoorbeeld. Sinds Bush met zijn Ministry Of Truth op de proppen kwam, hebben zowel Huxley als Orwell gelijk gekregen met hun schrikbeelden van het toekomstige leven: terwijl mensen als gehypnotiseerd voor de televisie hangen en een ongelooflijke overload aan nutteloze informatie krijgen te slikken; manipuleren de grote heersers schamtelos de informatie van de burger en misleiden zo hele volkeren, die vaak niet eens doorhebben dat ze gemanipuleerd worden. Beide auteurs hadden het zo gek niet kunnen bedenken.

Er zijn andere gevolgen van de hedendaagse informatie-cultuur. In een wereld van discontinue informatie houdt bijvoorbeeld de contradictie op te bestaan. Een contradictie vraagt namelijk dat twee dingen elkaar tegenspreken in één en dezelfde context. In een stroom van een discontinue informatie-voorziening, waar nieuws komt zonder achtergrond-context, is er geen noodzakelijk verband meer tussen twee feiten. En dus is er ook nooit een zelfde context die twee feiten noodzakelijk delen. Elk feit staat slechts in de context of no context, en tot daar dus de contradictie. Op die manier leren mensen die opgroeien in zo een informatie-cultuur nooit meer denken op de 'universele' rationele wijze, waar de verlichting zo haar hoop op had gesteld. Maar hoe kan de democratie dan nog langer functioneren als één van haar belangrijke pijlers onderuit gehaald werd door rijke multinationals en mediamagnaten? Hoe functioneert democratie als het grootste deel van haar bevolking een bende onwetenden is; slechts op zoek naar instant-amusement?

Wat kan men een massa verwijten die nooit geleerd heeft 'juist' te redeneren, nooit geleerd heeft rationele maatstaven te hanteren om over waarheids-oordelen te beslissen? Kan men van onschuldige burgers spreken als Osama Bin Laden weer eens een massale aanslag op Amerikaanse levens zal plegen? Want de mensen hebben hun president uiteindelijk wel herverkozen. En het was hun democratische plicht te weten welke ideeën ze daarmee ondersteunden. Wie pleit er dan onschuldig? Ondertussen is het Vlaams Blok veroordeeld als een onwettige partij. Wat men dus ook wel eens zou kunnen noemen: het Vlaams Blok werd gecensureerd. Haat en geweld om haat en geweld te bestrijden. Maar wie haat zaait, zal haat oogsten...

Bram Langmans wil

Column

I Subdivide The Eyes Of Mind...

Ze hield het kostbare kleinood krampachtig tegen haar borst gedrukt. De ogen schoten verwilderd heen en weer achter het sluike zwarte haar, dat tot haar schouders reikte; en nu in dikke zwarte klitten over haar gezicht was gedrapeerd. De lucht was rood en vuur boven de brug, die zich zwart aftekende tegen het blauwe water. Even nog bleef ze vertwijfeld staan, keek rond alsof ze niet goed besepte waar ze was of wat ze deed; en wandelde toen verder de brug over. Ze droeg een lichtblauw, openhangend vestje met kap, een vaalblauwe jeans en een rood t-shirtje met van die smalle schouderbandjes. Ze liep niet echt gejaagd, maar toch stapte ze nu tegen een behoorlijke snelheid verder. Ze haalde voorzichtig een hand van het voorwerp dat tegen haar borst drukte, en streek het haar van voor haar gezicht. Ze had een slank gelaat met hoge jukbeenderen. Haar ogen, de vorm van amandelen, gingen getooid met mooie lange zwarte wimpers. Weer keek ze even rond, verwilderd.

Ze zag slechts lichtvlekken. In haar hoofd vloeide alles door elkaar, alsof haar hersens een vloeibare, klotsende smurrie waren geworden. Ze besepte nu nog niet ten volle wat er haar daarjuist was overkomen. Logica is uitgevonden door mensen; en een logische verklaring komt altijd later, achteraf. Verdwaasd was ze daar achtergelaten, alleen; als een opgebruikte verpakking. Ze dacht aan weidse grasvelden badend in de zomerzon; zonnebloemvelden en wijngaarden; uitgestrekte duinen en de diepe blauwe zee. Het onvolgroeide graan dat golfte in de wind. Heuse bloemenweiden. Het lukte haar niet om systematisch te overlopen wat er haar zojuist was overkomen. Misschien wilde ze dat ook niet. Willen we uiteindelijk niet allemaal alleen nog maar - vergeten? En dat noemen ze dan vooruitgang, economische ontwikkeling?

Toen haar ogen enigzins hun scherpte hadden teruggewonnen merkte ze dat ze ondertussen de rand van het dorpje bijna had bereikt. Verschrikt bleef ze een ogenblik staan en wandelde toen weer van het dorpje weg. Ze wou nu nog niet naar huis gaan, wou liever ergens alleen zijn, rustig; en denken. Haar gedachten dwaalden weer stuurloos over weidse, onbekende vlaktes. Voor haar geestesoog stroomde de chaotische, ononderbroken keten van beelden en gevoelens; één korte helse flikkering. Ze zag weer haar vader voor zich. Steeds weer dat ene, onveranderlijke beeld: de enige foto die na zijn dood speciaal voor haar bewaard werd. Ze was toen twee jaar geweest. Soms meende ze herinneringen te bewaren, vaag, diep in haar verborgen; maar helemaal zeker was ze daar nooit van. Korte flitsen die evengoed helemaal niets konden betekenen.

Toen ze haar ogen opsloeg bemerkte ze dat ze ondertussen langzaam naast de rivier slenterde. Ze moest al een heel eind hebben gewandeld, want de brug kon ze nergens meer bespeuren. Ze haalde diep adem en voelde hoe ze voorzichtig weer rustig werd. Ze hoorde het geluid van de rivier, van haar golven. Ze voelde hoe de schijnbaar gedifferentieerde wereld in haar weer langzaam één werd. De wolken boven haar kleurden nog heel even fel rood; het volgende ogenblik waren ze één zware zwarte massa. Overal was het donker.

Bram langmans AKA
The Boy That Ate His Glasses

"Eternal Sunshine of the Spotless Mind"

van Michel Gondry

Random thoughts for Valentine's Day 2004. Joël loopt eenzaam rond op een druilerig strand. Hij ontmoet Clementine, gaat niet in op haar poging tot gesprek. In de trein, op de weg naar huis ziet hij haar opnieuw. Ze dringt aan, is charmant drammerig en de verlegen kerel laat zich pramen. Dat is de start van een indrukwekkende opening, die makkelijk een prijzenwinnende kortfilm zou kunnen zijn. We focussen enkel op de twee eenzame zielen, wat het kwartier een stuk intenser en waarachtiger maakt dan de hele film die Sofia Coppola over dat thema draaide (Lost in Translation).

En dan moet het allemaal nog beginnen. Of beter, dan begint alles opnieuw. Terwijl Joël in de auto op haar wacht, komt een vreemde kerel (Wood) hem vragen wat hij daar eigenlijk uitspookt. Joel negeert hem, blijft op haar wachten. Ze laat hem stikken. Als hij haar opzoekt in de boekenwinkel waar ze werkt, doet ze alsof ze hem niet kent. Surreëel doven alle lichten als hij de winkel uitwandelt, waarna hij zich zonder overgang in het huis van vrienden bevindt. Ondertussen zien we hoe de onbekende met een kameraad (Ruffalo) Joëls appartement binnendringt.

'Eternal Sunshine' start, om het met een understatement te zeggen, intrigerend. En dan moet de straffe fantasiewereld zich nog helemaal ontketenen. Al vlug blijkt immers, dat Clementine het bedrijf Lacuna, Inc. heeft ingeschakeld om Joël volledig uit haar geheugen te wissen. Joël is diep gekwetst en besluit dezelfde onderhandeling te ondergaan. Te laat beseft hij, dat er geen weg terug is. Voor hij het weet herbeleef hij gebeurtenissen uit het verleden. Hij bevindt zich dus niet in

het lijf van John Malkovich. Wat hij meemaakt is veel ingrijpender: hij bevindt zich in zijn eigen brein.

Het uitdagend script beantwoordend, zijn de acteurs unaniem in topvorm. Jim Carrey bevestigt wat we al bevroeden sinds The Truman Show: de man is in ingetogen rollen op zijn best. Eén keer komt de irritante over-the-top komiek naar boven: hij herbeleef een jeugdtrauma, gekrijs en gestreepte pyama inclusief. Gelukkig wordt de potentieel storende scène gered door de seventies-look van Winslet: rooie haren en witte laarzen. Soms is méér niet nodig. Bovendien leverde Kaufman niet enkel een weer geniale constructie, maar verpakte hij het ook nog eens in een hartverwarmend script.

Gondry, die fantastische muziekvideo's maakte voor Björk, The White Stripes, Chemical Brothers, Daft Punk en zo nog wel een handvol groten, is de ideale man om de geschifte universa van schrijver Charlie Kaufman op het witte doek te brengen. Deed hun eerste collaboratie ('Human Nature') daar nog twijfel over bestaan, deze keer is het recht in de roos. Wat Eternal Sunshine schitterend maakt, is hoe het vervagen van herinneringen (en de opstand daartegen) visueel wordt uitgebeeld. Cameravrouw Ellen Kuras werkte vaak voor Spike Lee en maakte recent indruk met Personal Velocity. Zij levert poreuze, evapererende beelden af. Essentiële elementen (zoals Clementine zelf) worden letterlijk uit het

beeld weggerukt. Verder zijn verschillende gradaties van bewustzijn tegelijk in het kader aanwezig. Dat is wat ook Cronenberg probeerde in Spider, hier gebeurt het nog extremer. De décalage van tijd en besef zit in het merendeel van de scènes, wat ook door de geluidsband wordt uitgedrukt. Dat zorgt voor een speelse, visueel, intellectueel en sentimenteel uitdagende mind trip: zo zien we ze graag komen.

Waarom verdient Eternal Sunshine of the Spotless Mind zijn vierde ster? Er is de interne logica: een huzarenstukje binnen de maffe montage. Maar vooral, alle lof voor de schitterende eindsequens. "Wow them in the end", was de schrijftip die Kaufman -via het personage Robert McKee- Adaptation, binnensmokkelde. Voor het eerst is hij daar zelf cum laude in geslaagd.

Jan Sulmon

GENRE

Drama

DUUR

1u48

REGIE

Michel Gondry

Cast: Jim Carrey, Kate Winslet, Elijah Wood, Kirsten Dunst, Mark Ruffalo, Tom Wilkinson, Jane Adams

EEN NIEUWE DERUDDERE

VOOR ONS PLEZIER?!

Le nouveau Deruddere est arrivé. Pour le Plaisir heet hij en het is geen grand cru. Wel een kleine zwarte komedie, zonder grote ambities en met bescheiden resultaat.

Garagist François (Berléand) bakt er de laatste tijd niet veel meer van in de bedstee. Gevolg: geile eega gefrustreerd en huwelijk op springen. Dan komt hij te weten dat zijn vrouw Julie (Farès) helemaal wild wordt van moordenaars. Hij gaat met zijn verhaal naar de psycholoog (le Bihan). Die raadt hem aan mee te gaan in de fantasie van zijn vrouw en te doen alsof hij een moord heeft gepleegd. En kijk eens: het werkt. Diezelfde nacht komt Julie aan haar trekken én komt de door het hele dorp gehate Maurice Weckmann op een gewelddadige manier aan zijn einde. Iedereen tevreden en François de held van het dorp en de media. Maar is hij wel de schuldige? En kan ons dat iets schelen? Niet echt. Een interessant vertrekpunt, dat wel, maar voor de rest gaat Pour le Plaisir de mist in.

Er is Zilbersteins zwakke scenario dat veel te weinig doet met de mediageile menigte en bevolkt wordt door ongeloofwaardige personages. De cast die acteert op automatische piloot is niet in staat dat goed te maken. Berléand, Farès en Gourmet zijn best ok, maar memorabel is het allemaal niet. Bovendien ziet Pour le Plaisir eruit als een

televisiefilm. Met uitzondering van enkele scènes met de Ferrari van de psycholoog in de hoofdrol, is er geen enkel beeld het vermelden waard.

Is Pour le Plaisir dan helemaal verloren tijd? Neen. Af en toe is er wel iets interessant te zien. De Franse prent speelt zich immers af in hetzelfde universum als Iedereen Beroemd. Er is het kleine Noord-Franse dorpje waar de hemel laag hangt, de fanfare en de majorette die een dansje opvoert in de gevangenis. En er is het meisje dat geil loopt voor François en het popnummer 'Pour te Sortir' opneemt om haar adonis te steunen. Maar waar Iedereen Beroemd heerlijke satire én oprechte ontroering opleverde, is Pour le Plaisir een nogal ongeïnspireerde poging tot zwarte komedie gesitueerd in hetzelfde universum. Aangenaam tijdverdrijf, maar daar blijft het bij.

GENRE

Zwarte Humor

DUUR

1u22

REGIE

Dominique Deruddere

Cast: Samuel Le Bihan, François Berléand, Nadia Farès, Olivier Gourmet, Lorant Deutsch

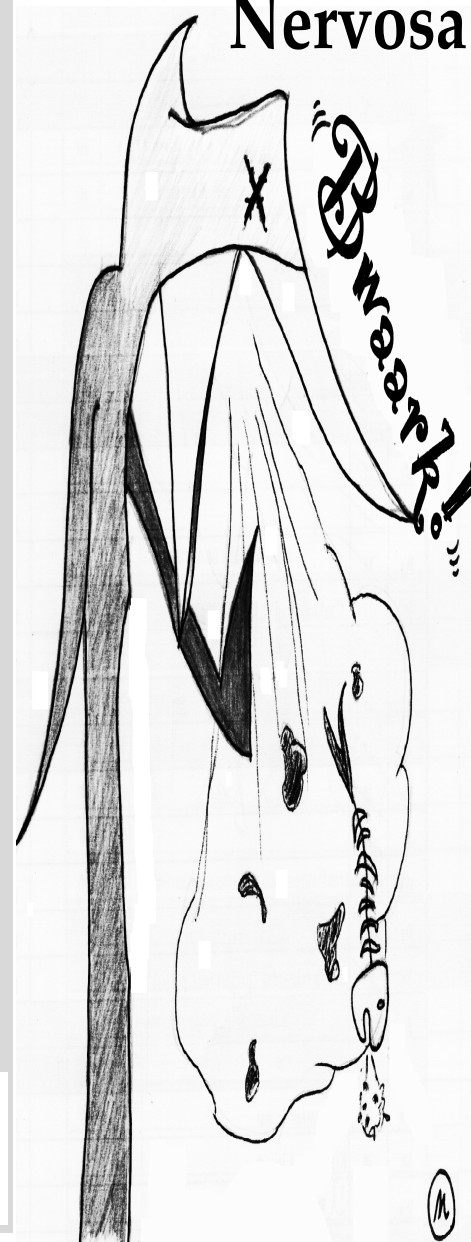
Pour le Plaisir is met zijn 82 minuten voorbij voor je het weet. En spijtig genoeg bijna even snel vergeten.

Benjamin De Cleen

www.kutsite.com

Penguinorexia Nervosa

Hij zat met hoofdpijn in het donker. Zachte muziek klonk uit de aangrenzende ruimte, getemperd door de deur die op slot was. Hij drukte zijn handen tegen de muren. Als kind werd hem geleerd dat elk hoofd een bloem insluit die mooi in je schedel past en die de kleur heeft van je ogen. Ze zou verwelken als je ongezond leeft.

Een maand geleden had zijn aandacht hem in de steek gelaten. Alle redenen dus om zich zorgen te maken, temeer de oorzaak ervan verborgen bleef. Hij begon die momenten te missen waarop de wereld fris en levendig tot hem doordrong.

Dries bevond zich in het huis van een kennis die hem had uitgenodigd. Ze hadden het er al over gehad. Neen, je aandacht is niet rechtstreeks onderhevig aan de seizoenen. En neen, zijn hersenen waren niet bezig uit te drogen. Niet als je zoveel water drinkt.

Dries trok de wc door, sloot de deur en ging naar de woonkamer, waar hij opgewacht werd voor het avondeten. Het rook er al lekker.

“Vertel verder over die kinesist,” lachte Sven toen ze aan tafel zaten.

Ten einde raad had hij zo iemand geraadpleegd. Die consultatie had meer kwaad dan goed gedaan. “Als je niet kan inslapen, zei ze, moet je met je blote voeten in het gras gaan rondlopen, om te aarden! ...Ze zei ook dat ik het denken moet loslaten omdat ik te veel mentaal bezig ben.”

“Domme kip!” proestte Sven.

Op dat ogenblik kwam zijn dochtertje de kamer in gerend. Beiden keken haar aan. Het was nog een klein meisje, met lelijke vlechten in haar haar, vond Dries.

“Wie is er naar het toilet geweest?” vroeg ze met rode wangen.

Sven keek ongemakkelijk naar zijn dochter. “Claudia...”

“...Ik,” antwoordde Dries aarzelend.

Ze maakte een wuivend gebaar en zei: “Het stinkt daar nogal!”

“Claudia, hou je manieren!” riep Sven nu buitengewoon geïrriteerd.

Beiden zetten hun glas op tafel. Het meisje ging tegen haar zin op een stoel zitten, naast haar papa. Het was duidelijk dat Dries zich schaamde, waarschijnlijk omdat ze elkaar ook

niet zo goed kenden. Sven zijn reactie maakte de situatie gelukkig nog draaglijk. Hij had rechtvaardig opgetreden, vond Dries.

Het was eigenlijk niet gelukt, daarnet, om naar toilet te gaan. Alleen een paar scheten... De mogelijkheid deed zich ineens aan hem voor dat zijn concentratieprobleem gerelateerd kon zijn aan het constipatieprobleem, maar die gedachte vond hij onaanvaardbaar. Het ene had met het andere volstrekt niets te maken!

Doordat het meisje met haar bestek speelde, werd de aandacht langzamerhand afgeleid en begonnen ze te eten. Er werd niet echt veel gepraat. Toen alles op was, kuchte Sven en vroeg: “Zitten je darmen toevallig vast? ...Want het is best mogelijk dat je concentratieprobleem gerelateerd is aan je constipatieprobleem. Ik heb daar vroeger ook een tijd last van gehad.”

Dries staarde geschokt naar de lege borden, fronste zijn wenkbrauwen en antwoordde: “Ja, toevallig wel, maar ik zie niet in...”

“Aha! Maar dan is de oplossing eenvoudig. Je moet gewoon veel bruin brood eten en dingen waar vezels in zitten. Het zal wel een viertal dagen duren voordat er iets verandert...”

O ja, en als je vanavond nog naar toilet wil, ga dan boven, want de lamp is beneden kapot. (Bij Dries thuis was het lichtje ook stuk. Hij vergat telkens maar nieuwe lampen te kopen.) Ik was dat vergeten te zeggen, sorry. En let ook op waar je stapt, want het is er nogal rommelig. Je weet dat we een kamer aan het verbouwen zijn.”

Waar ging deze avond toch heen? Dries liep langs de kasten om een kijkje in de kamer te nemen. Ze was leeg en elektriciteitsdraden hingen uit het plafond. Het ganse verdiep rook naar verf. Wat verder op de gang stond een spiegel die de badkamer reflecteerde. Dries ging naar binnen, deed het licht aan en bleef daar staan. Waarom zat er geen deur meer aan die badkamer? Dries liet tenslotte zijn broek zakken en ging op de pot zitten.

Pas toen zag hij zichzelf, zitten in de spiegel, frontaal en in het volle licht, met zijn broek omlaag. Zijn gezicht verstarde. Wie was die mens...?

Gabriël Zamora Moreno

De Moeial smaakt het onnnnoemelijke genoegen U uit te nodigen: Bijzondere Algemene Vergadering Woensdag 24 november 2004 om 20.00 uur te Triomflaan 62 Iedereen van harte welkom!

Column

- Allez, we zien elkaar wel hé!
- Dat denk ik niet...
- Hoezo niet?
- 'k Ga naar Duitsland.
- 'Oe? Gaat ge op vakantie?
- Neehee, ik ga op uitwisseling, weetjenog?
Zo zagen mijn conversaties er de laatste weken uit. Uitentreden, onveranderlijk. Met vrienden, vrienden van vrienden en vage kennissen, waaronder mijn opa. Niet dat het me stoorde, integendeel. Apetrots was ik over het feit dat ik de vervloekte herexamens naar behoren had afgerond en nu als beloning eindelijk kon afzakken naar het enige land waar ze beter bier brouwen dan in België. Hoewel, je weet wat ze over appels en peren zeggen, denk ik en ik neem een fikse beet. En herkauwen, herkauwen, wat moet je anders in zo een trein? Steeds op zoek naar nieuwe ervaringen (Ik studeer niet voor niks aan de VUB), besluit ik dan maar het

Bei uns in Deutschland I

leven rond mij te observeren. Nou ja, leven. Lange magere man in onberispelijk uniform, die vanuit de verte, vervaarlijk zwaaiend met een koud blinkend metalen object, langzaam maar zeker mijn richting uit komt schuifelen. Dat zal de conducteur wel zijn. Wat leuk hebben ze die hier ook. Verder nog een dikke vrouw (“je moet al moeite doen om dàar naast te kijken” mag ik niet denken, maar ik doe het toch) die onder veel geblaas en gesteun zichzelf tracht op te richten uit haar veel te krappe zetel en eens opgestaan, aan een verrassend tempo de weg naar de treinbar kiest. Over naar het niet onknappe meisje dat ik, vanaf het moment dat ik was opgestapt, via de reflectie van het raam in het oog heb gehouden. Ze slaapt, haar mond een beetje opengezakt. Spijtig. Vooral van dat kwijl. Daarom echter niet getreurd! In mijn verdoofde euforie voel ik me één met de wereld en alle wezens die Zij in Hare godsvruchtige

schoot herbergt. Wat wil je eigenlijk op uitwisseling, als je niet eens beschikt over zulk een receptieve, tolerante instelling als de mijne? Kan je evengoed thuisblijven, me dunkt. Gek wat er allemaal door je hoofd schiet als je staat te pissen in deze veel te kleine WC. Die onverwachte stop had ik overigens niet ingecalculeerd. Tja, pech voor de troela die na mij moet komen.

- Toch ongelooflijk hoe gek ze hier zijn op afkortingen!
- Da is.
- Bijvoorbeeld Hbf is Hauptbahnhof;
- Ja da is.
- En Kripo is Kriminalpolizei;
- Ja ja.
- En de Gestapo...
- Bestaat niet meer?
- Eh, ja, da is.

Ik zit naast S. Onze benen bengelen wat in het ijle. Beneden lopen mensen, ze komen aan of vertrekken, voorgoed of voor een paar uur. We delen een stuk krentenbrood, een sigaret en een wrang gevoel. Omdat S. ook over een receptieve en tolerante houding beschikt is zij mee op uitwisseling. Anders had ze evengoed kunnen thuisblijven, toch? Ginds ligt onder dikke donderwolken de Campus, een Xanadu uit de zeventiger jaren. Ik lijk niets vriendelijks te bespeuren in dit landschap van vlaktes en waters en grijze woonéenheden en rook brakende fabrieken. Nergens herken ik het gezichtje van mijn meisje en S. denkt: nergens zie ik het gezicht van mijn jongen. De stilte wordt plotseling aan stukken gereten door het gekrijs van één of ander wicht in de kamer naast ons, dat zo te horen het orgasme van haar leven meemaakt. Einfach super.

T.M.

How to understand Belgians

Belgians are like a woman with a penis", said Congolese Minister of Agriculture Valentin Senga at an Agribusiness conference held at the prestigious Conrad hotel Brussels in April of this year. He went on to explain that on the surface they are soft like a woman but when you have to do business with them, or if they were your colonial masters then you know the hard part. Of course many conference participants were shocked by the directness of Mr. Senga. There was more embarrassment when Mr. Senga was stopped from continuing because he had spoken for too long. And was about to use up the entire lunch break when the conference moderator gathered enough courage to stop him.

Mr. Senga's remarks highlight one issue however, that when we meet new people we should not rush to conclusions that "Belgians are this" or "Africans are like that" because culture hides a lot from the naked eye. That is why René Magritte said in his painting where he painted a pipe that "*ceci ci n'est pas une pipe*" (This is not a pipe). He meant that what you see in the picture may not be what it is portrayed to be. But like Mr. Senga, many foreigners find it difficult to understand other cultures. And this is what I intend to explore in this article.

Since I have spent the better part of my life in Belgium at the VUB, I will talk about my experience at the VUB. As a foreigner I would like to take you through the life of a new comer.

Imagine that you are just arriving from Timbukutu and on arrival you are received by a volunteer

and taken around to be shown the bank, restaurant and to help you through the registration exercises. Later on you will start to realize that, you should begin learning the local language. As you go for lunch, you ask if there is a students government, and your guide tells you that there is, and it is called the BSG.

After a short discussion you agree that the BSG should work more closely with the foreign student service since they (BSG) are the umbrella of all students while the foreign students service is part of the university administration.

There is no doubt that the foreign students service is doing a great job, it has volunteers from all over the globe. It organizes many events for students, such as Karaoke, food fairs, and tours both within and without Belgium. But of all the events organized by the foreign students service, the food fair is the most attended by the Belgian students. Which raises the question, do Belgians care most about food? Perhaps, because Brussels has more restaurants than any other European City and biggest number of restaurants per capita in the world.

If you went to the international food fair you would realize that African food like *chapatti* and *Ugali* from East Africa, *ndole* and *Okra* from West Africa sell out in the first twenty minutes. In many African societies food is used to bond relationships and the African students have this in mind when they are cooking. That is why their food sells out first. VUB history professor Peter Scholiers thinks that to understand European

cultures and mentalities you should learn about their food habits. But what is behind this love of food from other countries? The answer is that Belgians are interested in finding out more about other cultures and they see food as the best way available to do that.

The foreign student service and the BSG need to look beyond and organize more events that bring about a sharing of cultures. For example they can invite Chinese traditional dancers, African drummers, organize salsa evenings, or an evening where every student will wear their traditional dress. There are some ideas that will help us learn more about each other's cultures!

And as a final thought, during the first month of arrival foreign students should be taught Dutch as part of their orientation and then it will be easier to pick it up in the restaurant, in the shops and so on. This will be to the benefit of both the student and the University.

Important information about things like scholarships is often sent via e-mail from the rector's office and because it's in Dutch many foreign students cannot respond to it.

Secondly at the completion of their studies, some foreign students may score the greatest distinction but because they do not speak Dutch the university cannot retain that talent, and as a result some of these students have left for American, German and British Universities and in this situation the Americans, German and British win while the Belgian tax payers are the clear losers since they subsidize our education. In the last two months alone, two African students have quit

the VUB to undertake research in molecular biology in Germany. Therefore as a policy the VUB administration should put in place a system that retains top talent, no matter where that talent is coming from.

When Christianity first came to Europe, only the bishops and a few church leaders knew how to read the only available book, the bible. Whereas everyone was expected to be a Christian, people were not allowed to learn reading and writing except with the express permission of the bishops. This was done to ensure that only a small group of the clergy had the right to interpret the gospel and also, it was easier to control an illiterate population.

But from the time reading and writing became widespread, schools were born where formal learning could take place. Communication improved since a written message was not distorted as was a message sent by word of mouth over several hundred miles on horsebacks. Innovation could be documented; a lot of developments that benefited the entire society were born. Therefore if the decision to teach Dutch to all foreign students is made a university policy, it could have similar benefits just as reading and writing did to Europe. It will then be easier for foreign students to understand their hosts. That might make the Congolese Minister of Agriculture, Mr. Senga to change his mind about Belgians.

Peter Bill Kisitu

Pkisu@vub.ac.be

Meet Guy Verhofstadt, Africa's friend at the heart of Europe

bystander's view of EU politics.

On the 11th of February this year, the Belgian Prime Minister Mr. Guy Verhofstadt came to the Vrije Universiteit Brussel (Free University of Brussels) to talk to students about the making of the EU constitution and I asked him what his plan for Africa would be if he were to become president of the EU Commission. His answer, which promised to salvage sub-Saharan Africa, outlined a vision that included opening up EU markets to African goods and the modification of EU agricultural subsidies.

EU politics aside, Mr. Guy Verhofstadt has done three things that win him immediate African sympathy: Mr. Guy Verhofstadt is the first Belgian Premier to appoint a black minister to his cabinet. Secondly, when he first came to power in 1999 he set up a commission to investigate the circumstances surrounding the assassination of Congolese Prime Minister Patrice Lumumba. At the end of 2001 I was invited to listen to this commission present its findings to the federal parliament. With hard evidence linking Belgium to the assassination uncovered, Mr. Guy Verhofstadt's government apologized for Belgium's involvement. At this briefing critics raised concerns that this commission only aimed to discredit his opposition (Catholic party), which was in power at the time of the assassination. But be it as it may, reconciliation begins with the truth being told in its entirety and for the Africans at the Parliament that day, Mr. Guy Verhofstadt's Government won our hearts and minds.

And finally, when Rwanda was marking the 10th anniversary of the genocide in April this year, Mr. Guy Verhofstadt apologized on behalf of Belgium for not doing enough to prevent the genocide. This makes him the only western leader to publicly admit that the west could have done more to stop the genocide. Verhofstadt was a key player in the Euro-African dialogue of October 2001 in Brussels which promoted Africa's new Initiative. Mr. Verhofstadt recently contested for the position of President of the European Commission, the executive arm of the EU. For the Africans following the elections, we were hoping that this time a man who believes in the potential of Africa will be at the helm of the EU. The other candidates included the following Prime Ministers; 49 year old Jean-Claude Juncker of Luxembourg, Ireland's 45 year old Bertie Ahern, Belgium's 51 year old Guy Verhofstadt and EU commissioner from Britain Mr. Chris Patten. Jean-Claude

Juncker and Bertie Ahern quit the race early leaving behind Britain's Chris Patten and Belgium's Guy Verhofstadt. There was one major issue in this election: Those who supported versus those who opposed the Iraq war of 2003. The two camps were led by Britain and France respectively. The Commission President is unanimously elected by EU heads of state.

Perhaps better than anybody else, the British knew that their candidate could not make it because Britain does not yet use the Euro currency, is not in the frontier-free Schengen region and Mr. Chris Patten does not speak French. But in order to effectively block Verhofstadt, the candidate of the antiwar camp, they had to field someone. France's reaction to the British candidate was swift and uncompromising: "It is ridiculous to think that a British can lead the EU when they are not fully integrated". Tony Blair succeeded in stopping Verhofstadt and on the face of it, he would appear to be the victor but a closer look reveals a lose-lose situation or what political analysts described as "Resilience without progress". So after Verhofstadt was stopped a compromise candidate who was not originally in the race was found. And this is Mr. Jose Manuel Barroso, the new EU commission president, and former Prime Minister of Portugal.

But why did the British refuse the Belgian Prime Minister? It is because Britain feared that Verhofstadt being a very close ally of its arch rival, France, would give Paris too much leverage in EU politics.

Secondly, Guy Verhofstadt together with Jacques Chirac and Gerald Schroeder vetoed the proposal to send N.A.T.O. assistance to Turkey in case Saddam should attack Ankara. Mr. Verhofstadt also bore the original sin of organizing a defense summit last year which he disguised as a chocolate summit. Invited were Monsieur Jacques Chirac and Herr Gerald Schroeder. Tony was not invited. In the "chocolate summit" the three men agreed on joint military planning, operations and research

Guy Verhofstadt

and Verhofstadt quickly offered to provide headquarters for the new initiative just a short distance from the N.A.T.O headquarters. This, the trio hoped may be the nucleus of European defense that laggards may later join and which may in future match the US military. Under EU treaty law there exists a scheme known as enhanced co-operation or Multi-speed Europe, under which a group of states may begin on an initiative leaving laggards to join later. The Euro is an example of such a scheme.

A communiqué that was read after the "chocolate summit" sent shivers in Britain, shockwaves in N.A.T.O and ire in the US. For one thing, this summit threatened the very existence of N.A.T.O. The cold war is long over and Germany is no longer a threat. Does Europe still need N.A.T.O.? With that question in mind, many Europeans continually see N.A.T.O. as a tool for American imperialism and manipulation.

When the US attacked Afghanistan in 2001, it said it needed neither UN nor N.A.T.O. help and the French insist that for Iraq the same conditions should obtain. The French felt that the Americans were using them and kicking them when they did not need them. "Even a dog, can distinguish between being kicked and being trampled over", said one French diplomat. It is for this reason that Chirac wants an EU strong enough to check the use and abuse of American power. "The world needs Europe" said Mr. Chirac. Political observers believe Mr. Chirac's ambitions are not unrealizable because already the GDP of the EU is bigger than that of the US, the Euro is stronger than the dollar and according to the Brussels Metro news paper of 31/08/2004, at the just ended Olympics in Athens EU-25 won 286 medals of which 83 were gold compared to America's 103 medals of which only 35 were gold.

Before the Iraq war, debates in the EU centered

mainly on picayune issues such as; 'Is a carrot a fruit or a vegetable?' But the Iraq war served to change this and Europe is now demanding a more important role on the international stage and plans to have an EU minister of foreign affairs based in Brussels. The aim is that in future there will not be conflicting foreign policy positions from the EU's most important cities; Brussels, Berlin, Paris and London.

Britain for one, does not support the idea of an EU that rivals the US but rather an economic block that complements US policies and on defense it also prefers to work within N.A.T.O. where its influence is only second to that of the US whereas in the EU it has always had a back seat with the Franco-German entente in the steering position. In Europe Britain alone cannot match the pool of Franco-German talent and money (even if Belgium was not to be part of the troika). So the wise thing was to join them, and that it did, albeit, indirectly. In an act of rare boldness Britain asked France to develop joint defense planning and research, making the troika a quartet.

With all these consequences in mind, Mr. Blair was not going to let Guy Verhofstadt take the EU's top job, though objectively, Guy was the most competent candidate, a polyglot fluent in French, Dutch, German, English, Spanish and Lingala and for ladies, he is a charmer.

Insofar as the unanimity ensures consensus it also leads to an outcome that Fritz Scarpf, a German Political scientist has described as, "a joint decision trap whose policy outcomes have an inherent tendency to be sub-optimal".

Leaders of the East African Community should learn three things from this election: First, personal grievances and political vengeance will endanger progress and engender more animosity. Second, it is possible to have frustration without disintegration. Third, as countries we are likely to have different interests and therefore to overcome a stalemate we should always compromise.

Peter Bill Kisitu

About the author: Kisitu Peter holds a Master in the Politics of European Integration. And is currently doing research in Bio-fuels for automobiles and a Master of Science in Business Information Management. A native of Uganda, Peter is an active member of the VUB African Students forum.

Ergens begin oktober, gebouw M... In de claustrofobische wandelgangen zijn de glimlachjes en schouderklopjes alom tegenwoordig. Want, na een knallende openingspeech van de rector en de nog meer knallende openingsreceptie ("beschonken maar niet dronken," aldus BVC), stond er een plezierreize richting de States op de rectorale agenda voor een bliitsbezoekje aan de VUBAAA, een onlangs opgerichte, overzeese oud-studentenbond van de VUB.

Het was namelijk gebleken dat door de jaren heen een aantal VUB-afgestudeerden het in hun hoofd hadden gekregen om de American Dream op te zoeken en dat blijkbaar ook nog niet zo slecht hadden gedaan. In de States brengt onderzoek en onderwijs geld en roem op. Zo had bijvoorbeeld een ex-VUB'er een methode om vingerafdrukken te digitaliseren en op te slaan aan de FBI verkocht. Iets waar een NYPD-flik alleen maar om kan juichen. En het rectoraat rookt geld...

Snel werden via alle informatiesnelwegen gegevens verzameld van oud-VUB'ers die naar de VS uitgeweken waren en het daar hadden gemaakt. Dat bleken er al snel zo'n 250 te zijn. Met enkele strategische VUB-mails naar deze onwetenden werden er al snel reünies hier en daar georganiseerd en nadat iedereen aan elkaar voorgesteld was, was de VUB Alumni Association of America (VUBAAA) een feit. Met een hapje en een drankje werd er geïnformeerd naar de laatste onderzoeks- en onderwijsweetjes op de VUB dan wel in de States, hieruit bleek dat States de VUB heel wat te bieden heeft qua knowledge, en omgekeerd! "Tiens, ik dacht dat er in de VS alleen maar dommeriken woonden," dacht de rector hardop, iets wat hem gelukkig al snel vergeven werd,

toen hij zijn plannen op tafel legde... Opdat deze reünie geen eenmalig feestje zou blijven voor de VUB-afgevaardigden (het rectoraat is dol op recepties!), mocht het niet bij deze 250 wijzen blijven die in de States de VUB op de wereldkaart zetten. "We want more!" luidde de toespraak van de VUB in haar beste Amerikaans. Met die hele BaMa-rimram achter de kiezen kon onze rector het ook wel aan om nog meer te amerikaniseren. Kwestie van de vooruitgang een stapje voor te zijn, want jawel de VUB is de eerste op de Vlaamse onderwijsstap met een overzeese alumnivereniging in de VS. De Amerikanen, Amerikaans als ze zijn, waren direct te vinden voor het idee van wederzijdse kennisbevruchting, al was het maar omdat zij evenzeer verzot zijn op de bijhorende feestjes. Het rectoraat kon alleen maar juichen...

Het enige probleem voor BVC was er een van financiële aard; het transatlantische transport van oud-VUB'ers van en naar de States, met een prestigieuze welkomstreceptie ter plekke inclusief, was iets waar al snel veel duiten in kropen. Een detail, vonden de moneymakin' oudgedienden, die er wel iets voor over hadden om iets terug te kunnen doen voor hun alma mater. Time is money en de alumni wilden graag wat tijd vrijmaken voor de VUB. GSM's werden tevoorschijn getoverd en internetconnecties aangesproken, en al gauw had de VUBAAA een mooi fonds bijeengeschraapt van zo'n 25.000 \$. De taak van de VUB bestond er nu nog enkel in de nodige geïnteresseerde afgestudeerden naar de States te lokken. Wat algauw een probleem bleek, want de populariteit van de States is niet meer wat het geweest is, en veel (oud-)studenten vandaag de dag hebben het niet meer zo begrepen op een carrière in de VS, tenzij Ben Van Camp zijn

creativiteit en invloed zou aanwenden om hun verblijf aldaar wat te veraangename. En dat zou onze uitgekookte heer rector zeer zeker...

Zo kwam het dat er begin oktober weer een tripje naar New York op het programma stond. En alles leek erop dat deze meeting een succes zou worden. Want niet alleen had onze rector gezorgd voor een nieuwe hoop centen en een groeiende interesse onder de studenten voor het kennismagazijn van Amerika, ook de Belgische exporteconomie kreeg dankzij onze rector een duwtje in de rug. De VUB-delegatie werd met open armen ontvangen New York toen bleek dat de VUBAAA dankzij Van Camp kon rekenen op sponsors als Stella-Artois (Belgisch kwaliteitsbier) en Neuhaus (fabrikant van Belgische kwaliteitschocolade). "Santa's early this year," werd er gelachen, tevens alluderend op Van Camps kale knikker.

De keuze van deze sponsors was uiteraard niet zomaar, want laat bier en chocolade nu net de twee enige dingen zijn die een Amerikaan met België associeert én die twee dingen die een geëmigreerde Belg, eens vastgeroest in het land van de vrijheid, het meeste mist. Maar Santa Van Camp en zijn rectorale rendieren hadden nog meer verassingen in petto. De meeting was dan wel georganiseerd door de VUBAAA in New York, toch had het rectoraat erop gestaan om enkele suggesties in verband met de dagprogrammatie erdoor te drukken, iets wat achteraf bekeken zeker niet in slechte aarde was gevallen bij de VUBAAA'ers, want, zoals reeds eerder gezegd, zowel de Vlaamse als de Amerikaanse VUB'ers zijn dol op recepties. En het rectoraat kan deze als de beste op poten zetten, zeker als de VUBAAA betaalt. Doch Van Camp hield het eerder sober; op vrijdag een receptietje om erin te komen, met later op de avond nog een receptie

om af te sluiten. De volgende ochtend (toch wel met een kleine kater) moest Van Camp weer vroeg uit de veren voor een korte openingspeech, de VUBAAA kwam er eveneens spreken met een houten kop. Enkele koffies en discussiefora verder kwam dan toch het hoogtepunt van de trip: na een gezapige cocktailparty was het tijd voor de Belgian Beer Tasting Courtesy. Hier werd maar weer eens bewezen dat België niet te evenaren valt op vlak van bier en Van Camp op vlak van kaartje blaas. Vlak voor de VUB-delegatie de volgende ochtend terug op het vliegtuig wou stappen, kreeg het nog een telefoontje van de VUBAAA. Bleek dat de VUB er voor het afgelopen weekend net iets te veel geld over de balk hadden gejaagd; de VUBAAA had zijn fondsen (jawel, dié 25.000 \$) moeten aanspreken en ze nu terug van voor af aan konden beginnen. De rector haalde zijn schouders op. "Bij nader inzien wilde ik eigenlijk toch al niet met een bende zuipende Amerikanen in zee gaan," was zijn enige commentaar. Later kwam ons het bericht ter ore dat er nog een andere alumnivereniging, naar het voorbeeld van de Amerikanen, om erkenning en eventuele bijhorende reünierecepties bij het rectoraat kwam bedelen. Het gaat hier om een hoop afgestudeerden van de VUB, die het niet zozeer in hun leven, dan wel in hun lever gemaakt hadden. De voorstellen die op tafel werden gelegd klonken het rectoraat in elk geval als muziek in de oren, en zeg nu zelf; voor een Belgian Beer Tasting Courtesy blijf je toch beter in België. Daarom, beste lezers, het rectoraat stelt voor: de VUB, de eerste Vlaamse universiteit met een anonieme alumnivereniging, de VUBAA.

Ruben Brabers

Wat U Zou Doen Als U Zo Cool Was Als Wij

WOENSDAG 17/11

MID*WEEK SESSION – PARTY

House – gratis

Dj's Jean-françois, Logeno

22u – Dali's Bar (kleine beenhouwerstraat 35, 1000 bxl)

JAMSESSIONS 13 – JAM SESSION

Jazz, postbob, free, ... - gratis

22u – Beursschouwburg (ortstraat 20-28, 1000 bxl)

DONDERDAG 18/11

SLID*UP THE DANCE – PARTY

Reggae – gratis

Slid'up sound (selector Reggalize, Dawoonder, MrJo) feat. RootsbyRoots (reggaeboat)

22u – Dali's Bar (kleine beenhouwersstraat 35, 1000 bxl)

JAZZ OP DONDERDAG – CONCERT

Cubaanse jazz - ??

Ramon Valle trio

21u30 - Flagey studio 1 (flageyplein, elsene)

DA TAZ, MILKY TITS – CONCERT + PARTY

Electro, breakbeat - ??

Da Taz (Fr), Milky Tits (B)

20u – Magasin4 (magazijnstraat 4, 1000 bxl)

LE COLLECTIF JAZZ – JAM SESSION

Jazz, ... - gratis

21u – Studio Athanor (kleine beenhouwersstraat 14, 1000 bxl)

VRIJDAG 19/11

ALL THE NIGHT – PARTY

Drum n bass, breakz, electro – gratis

Marco bailey, sven vath

Caves de la chapelle (place de la chapelle 6, 1000 bxl)

EEN MIDDAG ALS GEEN ANDER – CONCERT

Kai Putzke Trio - ??

12u30 – Flagey studio 1 (flageyplein, elsene)

WOENSDAG 24/11

FOTONES 13.0 – PARTY

Drum n bass, electro, electronics, breakz – gratis
Dj/rupture [es - Soot, Tigerbeat6, Violent Turd] - Ove Naxx Live [jap - Accelmuzhik, Soot, Aadaat] - Fraunmusik Live [b - Klangforschung

Ost, Roulette Recordz] - Mc K [b - Hoerbar], Senor Pepperoni [b - Hoerbar], Davidm [b - Klangforschung Ost] - Visuals Stanzacew [nl] Beursschouwburg (ortstraat 20-28, 1000 bxl)

MID*WEEK SESSION – PARTY

House – gratis

Dj's Jean-françois, Logeno

22u – Dali's Bar (kleine beenhouwerstraat 35, 1000 bxl)

DONDERDAG 25/11

LE COLLECTIF JAZZ – JAM SESSION

Jazz, ... - gratis

21u – Studio Athanor (kleine beenhouwersstraat 14, 1000 bxl)

VRIJDAG 26/11

T.H.E.S.C.O.R.E – PARTY

Drum n bass – 6 euro

dj Keaton (uk) Hardware Refuge[kay&nitrox, Freeman& Shaken, Dylem, X-sound Crew Hip-hop Miami Bass: Dj Reklaz, Clumsy, Anycut Studio Athanor (kleine beenhouwerstraat 14, 1000 bxl)

TAKING OFF – PARTY

Student party - ??

Team DMC Chart's Podium (live act)

Tour n Taxis (picardstraat 4, 1000 bxl)

EEN MIDDAG ALS GEEN ANDER – CONCERT

Klassiek - ??

Natacha Kowalski (sopraan) & Daniel Thonnard (piano)

12u30 – Flagey studio 1 (

MAANDAG 29/11

FUTURE SHORTS – FILMPROJECTIE

film - 5 euro

Carlo (Michael

R o s k a m) ,

Contamination (Carl

S t e v e n s e n) ,

Chippendale Barbecue

(Gérard Pautonnier),

Easy Money (Philippe

Dussol), Aligato (Maka

Sidibé), What is a

friend? (Jonty Toosey),

Jeanine et Steven en

vacances (Stéphane

Aubier & Vincent

Patar)

20u30 – Studio Athanor

(k l e i n e

beenhouwersstraat 14,

1000 bxl)

WOENSDAG 1/12

SPACELAB JAMSESSIONS – JAM SESSION

Jazz, free, postbob, ... - gratis

22u – Beurscafé (ortstraat 20-28, 1000 bxl)

DONDERDAG 2/12

LEGENDARY PINK DOTS – CONCERT

Psychedelische rock – 10 euro

Legendary pink dots + support act

20u – Magasin4 (magazijnstraat 4, 1000 bxl)

LE COLLECTIF JAZZ – JAM SESSION

Jazz, ... - gratis

2&u – Studio Athanor (kleine beenhouwersstraat

14, 1000 bxl)

VRIJDAG 3/12

U LOVE TECHNO ? – PARTY

Techno – VVK: 7euro50, kassa: 10euro

Dj Richie Mccann (6 Hour Set)

Ric's boat (quai des péniches, 1000 bxl)

STRICTLY NICENESS – PARTY

Funk, soul - ??

Djs Kwak, Eleven, Bernard Dobbeleer

22u30 – Studio Athanor (kleine

beenhouwersstraat 14, 1000 bxl)

DONDERDAG 9/12

SKUNK – CONCERT

Rock - ??

Skunk (Fr) + support act

2&u – Magasin4 (magazijnstraat 4, 1000 bxl)

LE COLLECTIF JAZZ – JAM SESSION

Jazz, ... - gratis

21u – Studio Athanor (kleine beenhouwersstraat

14, 1000 bxl)

WOENSDAG 15/12

SPACELAB JAMSESSIONS – JAM SESSION

Jazz, free, postbob, ... - gratis

22u – Beurscafé (ortstraat 20-28, 1000 bxl)

DONDERDAG 16/12

LE COLLECTIF JAZZ – JAM SESSION

Jazz, ... - gratis

21u – Studio Athanor (kleine beenhouwersstraat

14, 1000 bxl)

VRIJDAG 17/12

POPZERO – PARTY

Electro – 7 euro

Catnip Live [Aka Legowelt Vs Luke Eargoggle /

Stilleben Records Sweden/nl] - Luke Eragoggle

Live [Stilleben Records / Sweden] - Orgue

Electronique Live [Crème Records/ Bunker

Records/ NI] - Tlr Dj [Crème Records/ Global

Darkness NI] - Stel-r Dj [Popzero/ Radio Panik/

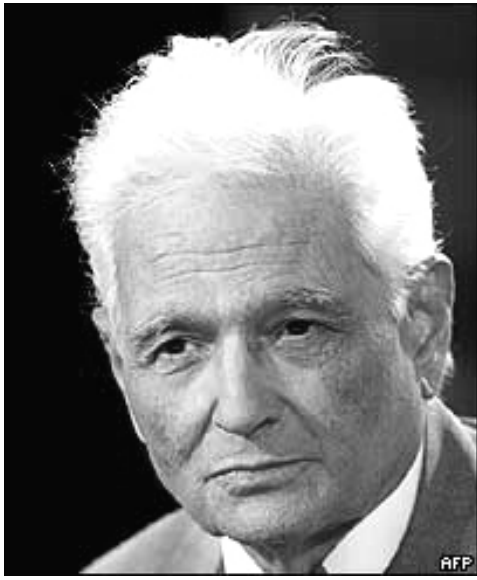
Bxl] - Tabi [Gazon / Spastik / Bxl] - Jules X [

Dominion / Hasselt] Linup Definitif Tbc

Recyclart (ursulinenstraat 25, 1000 bxl)

Laetitia

R.I.P. Jacques Derrida

No More Heroes Anymore

Op deze wereld sterven elk moment duizenden mensen, terwijl er op dat zelfde moment weer duizenden nieuwe mensen geboren worden. In de heersende kapitalistische logica komt dat er op neer dat oude machine-onderdelen worden weggegooid en vervolgens worden vervangen door nieuwe, even anonieme onderdelen. En geen haan die daar naar kraait. Niemand die het wat kan schelen. Soms komt er echter iemand te overlijden waarvoor niet meteen een substituuat voorhanden lijkt te zijn. Iemand die er in geslaagd is een unieke plaats te veroveren in het collectieve bewustzijn, laat immers een opvallende leegte na bij zijn of haar heengaan. In het huidige tijdperk is zo een overlijden een heus media-event geworden. Een mooi voorbeeld daarvan is de recente dood van Jacques Derrida. Over de hele wereld brachten kranten een postume huldiging aan de Franse filosoof die op 8 oktober jongstleden aan pancreas-kanker kwam te sterven. De Franse televisie bracht ons een heruitzending van de (overigens Amerikaanse en niet echt fantastische) documentaire 'Derrida', waarna een panel intellectuelen hun visie op het leven en werk van de denker in kwestie naar voren mochten brengen. In simpele, catchy one-liners welteverstaan, want dat is waar het medium televisie om vraagt; zou Derrida daar zelf ongetwijfeld aan toegevoegd hebben. Wie was echter Derrida? En waarom zouden wij om zijn dood moeten treuren?

Jacques Derrida werd op 15 juli 1930 geboren te El Biar, Algerije. Zijn ouders waren welgestelde joden. Toen de Franse regering vanaf 1940 een anti-joodse politiek ging voeren, was dit ook voelbaar in de kolonie waar Derrida woonde. Op tienjarige leeftijd werd hij dan ook van school gestuurd vanwege zijn jood-zijn. Ook op straat was het anti-semitisme sterk voelbaar, niet in het minst vanwege de beledigingen die de andere kinderen de 'vuile joden' toeschreeuwden. Al snel werd er echter een school samengesteld die uitsluitend bestemd was voor joden, waar Derrida zijn onderwijs dus kon hervatten. Het lerarenkorps bestond uit joodse leerkrachten en professoren die elders massaal waren ontslagen. Derrida hield er een levenslange afkeer van alles wat zelfs maar van ver naar anti-semitisme ruikt aan over.

Op negentienjarige leeftijd vestigt hij zich dan in Parijs, waar zijn filosofische carrière een aanvang neemt. Hij studeert van 1952 tot 1956 aan de *Ecole*

Normale Supérieure, waar hij in 1956 zijn aggregaat ontvangt. Vervolgens studeert hij een jaar aan Harvard, VSA. Van 1959 tot 1960 is hij leraar in Le Mans en wordt dan assistent aan de Sorbonne tot 1964. Vanaf dat jaar verhuist hij terug naar de ENS, waar hij eerst assistent en vervolgens hoofd-assistent wordt. In 1966 verschijnt *Ecriture et différence*, in 1967 *De la Grammatologie*, zijn doctorat de troisième cycle. Beide boeken worden nu nog beschouwd als grote werken van Derrida. Dit werk is nog vrij klassiek (in de academische zin), en het is pas in 1968 dat Derrida zich tegen het academisch-institutionele zal gaan verzetten, omdat hij dan inziet dat de filosofie die hij wil bekritisieren juist in dat academisch-institutionele kader verankerd zit. In die woelige jaren zestig is Derrida ook politiek actief en is hij gelieerd aan Tel Quel, het toenmalige Franse forum voor de linkse intellectuele avant-garde. Andere leden waren Foucault, Baudrillard, Lyotard; maar ook Bataille, Barthes, Kristeva en anderen. Derrida zal zich later (1971) echter distantiëren van deze groep. Vanaf 1974 trekt Derrida zich terug uit de politiek. Zelf legt hij de reden daarvoor bij het inzicht dat de politieke verantwoordelijkheid van de intellectueel niet meer gelegen is in een revolutionaire boodschap, maar in de taal en het culturele bestel waardoor die boodschap overgebracht wordt. Toch richt hij in 1974 de *Groupe de Recherche sur l'enseignement philosophique* op. Deze groep van 500 personen leidt het verzet tegen de ministeriële plannen om de rol van de wijsbegeerte binnen het Franse middelbare onderwijs te reduceren. Vanaf het einde van de jaren zeventig begint de publieke (en politieke) erkenning van Derrida: In 1980 ontvangt hij zijn doctorat d'état, in 1982 wordt hij zelfs door Mitterrand benoemd tot hoofd van een ministeriële commissie die een blauwdruk voor een Collège International de Philosophie moet ontwerpen. Dit college, dat het wijsgerige debat en onderzoek in de marges van de officiële academische filosofie wil stimuleren, wordt in 1983 opgericht. Derrida is er één jaar directeur. In 1984 verlaat hij de school echter al weer, en neemt hij ook ontslag als hoofdassistent aan de ENS; om onderzoeksdirecteur te worden aan de *Ecole des Hautes Etudes et Sciences Sociales*. Vanaf 1980 krijgt hij ook verschillende ere-doctoraten, onder andere in Leuven. Sinds 1986 is hij ook vast verbonden aan de University of California, Irvine.

Belangrijker is volgens mij echter het denken zelf van Derrida. Zoals blijkt uit het bovenstaande was hij niet het voorbeeld van de bestofte kamergeleerde. Hij was trouwens een behoorlijke ijdeltuit en lady-killer. Maar net als Marx was hij er van overtuigd dat het de eerste opdracht van de filosoof is om de wereld te veranderen. Hij zette zich actief in voor feminisme en politieke vluchtelingen (wat hem in 1981 zelfs in de Praagse gevangenis deed belanden), voerde strijd tegen apartheid, kernbepapening, globalisering.... Voor Derrida was de wereld één semiotisch betekenis-geheel, een tekst dus. Elke tekst krijgt echter slechts betekenis vanuit een bepaald perspectief, een kader of parergon. Zo een kader is zelf weer een geheel van symbolische betekenissen. Vandaar ook dat er geen au dela de la texte bestaat. In dit opzicht heeft hij het ook over 'displacement': wanneer iemand iets wil duidelijk maken aan iemand anders moet dit gebeuren aan de hand van taal. De perceptie zelf wordt echter gestructureerd door de taal, zodat elk woord, elk teken, zowel voor de zender als de ontvanger, reeds een betekenis bezit. Hierdoor is het onmogelijk elkaar duidelijk te maken wat men wil duidelijk maken. Dit hangt weer samen met het narcisme. Volgens Derrida is elk individu noodzakelijk gefocust op het eigen ik. We kunnen

immers enkel onze eigen ervaring van de realiteit kennen, en niet die realiteit zelf. Alle kennis is dan ook louter 'subjectief', al mag het duidelijk zijn dat woorden als 'objectief' en 'subjectief' in deze zienswijze niet langer een zinnige betekenis kunnen bezitten.

De mens is dan ook noodzakelijk een narcist volgens Derrida. Als de focus van de mens namelijk niet op zichzelf zou liggen, zou de mens geen betekenis kunnen toekennen aan de buitenwereld, en zouden we dus vrij snel sterven van honger en dorst. Het mag in dit opzicht dan ook geen toeval heten dat volgens Derrida de universele begrippen geen reële betekenis kunnen bezitten.

In deze gedachtegang komt Derrida naar voor als de filosoof die de gangbare dualismen wil vernietigen. Vanuit een epistemologische reflectie blijken de meeste van die klassieke twee-delingen namelijk op niets te berusten. Het moge duidelijk zijn dat Derrida op die manier de ware volging van Wittgenstein kan genoemd worden. Laatstgenoemde wou namelijk ook de schijnproblemen uit de filosofie opheffen door duidelijk te maken dat deze berusten op onzinnige onderscheiden, en was er tevens van overtuigd dat de taal in belangrijke mate vorm geeft aan het heersende wereldbeeld binnen een bepaalde cultuur.

Een andere denker die in dezelfde lijn dacht, en die een belangrijke bron van inspiratie vormde voor Derrida, was Nietzsche. Misschien zou deze laatste terecht de vader van de deconstructie (een titel die men Derrida toeschrijft) genoemd kunnen worden. Waar het in de deconstructie om draait is namelijk het tussen de regels lezen, het opsporen van de niet expliciet vermelde presupposities van waaruit een auteur van een tekst tot de conclusies kan komen waar hij of zij toe komt. Iedereen die ooit een werk van Nietzsche (vooral vanaf De Vrolijke Wetenschap) heeft gelezen begrijpt dus wel waarom ik deze als deconstructivist naar voren schuif. Interessant is het trouwens om op te merken dat ook Wittgenstein's werk (vanaf het blauwe boek) wel eens als deconstructivistisch wordt omschreven.

Nog een laatste punt dat ik wil vermelden is de aandacht die Derrida steeds heeft gehad voor het onderbewuste en de psycho-analyse. Ook hier valt dus weer een parallel te trekken met het werk van Nietzsche, al kon deze laatste het in zijn tijd moeilijk over de theorieën van Freud hebben.

Met dit instrumentarium ter hand ondermijnde Derrida alle bestaande zekerheden. Wanneer de mens namelijk enkel zichzelf kan kennen, en dan zelfs nog maar ten dele (denk aan het onderbewuste), dan wordt het duidelijk dat de menselijke (en dus ook wetenschappelijke) kennis misschien wel gerelativeerd moet worden. De claim van de filosofie als de wetenschap van de Waarheid wordt dan immers enigzins lachwekkend, net als dat idee van een absolute Waarheid zelf.

Zoiets noemt men tegenwoordig postmodernisme. Vroeger noemde men zo een denken echter renaissance, en nog veel vroeger sofistiek. Niets nieuws onder de zon dus. We zijn alleen een belangrijke (en volgens mij de belangrijkste) hedendaagse vertegenwoordiger van dat soort denken armer. Wie zal er nu de leegte vullen?

Bram Langmans

Brief Van Zwaan

Lieve duif,

wat ik je nu te vertellen heb, zal je ten zeerste interesseren. Ik ben zopas warm, zelfs rood van opwinding aangelopen en moest je berichten om wat stoom af te blazen. De oorzaak hiervan is mijn buurman. Ik heb een frustrerende discussie met hem gehad. Ze handelde over de ongelijkheid tussen de seksen. Hij zei me dat mannen een 'fundamenteel' lagere dunk van zichzelf hebben dan vrouwen.' Let op de woordkeuze! Hij zegt niet: vrouwen hebben een fundamenteel hogere dunk van zichzelf dan mannen. Hij kiest duidelijk voor de rol van het slachtoffer! Maar enfin, zo gaat zijn redenering: wanneer een man verneemt dat iemand met hem wil vrijen, zal hij zich op zijn minst stiekem geflatteerd voelen, ongeacht het uiterlijk van die persoon. Een vrouw daarentegen, zal in de waardering van dezelfde informatie enorm rekening houden met uiterlijke kenmerken. Dat impliceert, volgens mijn buurman, dat zij op een 'fundamenteel' andere

manier over seks denken. Ze zal veel selectiever zijn bij de keuze van haar partner, althans dat beweerde hij.

Ik ben het daar niet volledig mee eens. Onderzoek de positie van de vrouw over de hele wereld en men zal zwart op wit zien dat een vrouw het algemeen harder te verduren krijgt in het leven dan een man, in elke tijd, op elke plaats. Ze wordt heel dikwijls door de man onderdrukt, zoals hij de wilde beesten tracht(te) te temmen. 'Wilde' (lees: oncontroleerbare) beesten temmen, of dat nu demonen of werkelijk agressieve leeuwen zijn, is sinds het bestaan van de mensheid één van zijn hoofdbezigheden geweest. Wanneer hij de bedreigende krachten in de kiem dacht gesmoord te hebben, begon hij met de scepter te zwaaien als megalomane heer en meester, de zogenaamde 'rationele kracht' in de natuur. De vrouw schikte zich in zijn structuur. Ze mocht vaak geen denkwerk verrichten en moest gewillig gehoorzamen aan wat de mannelijke norm haar opdroeg. Ze werd m.a.w. gereduceerd tot een object in het bezit van de man.

Hoe laat een vrouw zich gelden in een mannelijk

discours van de werkelijkheid, is dat geen relevantere vraag? Die vraag ligt volgens mij dan ook aan de basis van een hele reeks vrouwelijke gedragspatronen. In heel haar wezen en zijn snakt een vrouw naar respect. Doordat zij zelf de norm niet bepaalt, moet zij vaak veel meer moeite doen dan een man voor hetzelfde respect. De enorme selectiviteit van een vrouw is één van haar diplomatische troeven om respect af te dwingen. Bovendien toont zij daarmee duidelijk dat zij niet geïnteresseerd is in één of andere man als seksueel partner, want anders laat de moeilijk te dempen seksuele drift van een man zich gelden. Complimenten vinden vrouwen van wie dan ook leuk, maar daarvoor toont ze het niet altijd. Een zekere vooringenomen selectiviteit functioneert dan als protectieve gordel. Een man hoeft zich niet te beschermen, waardoor hij sneller kan laten blijken dat hij het tof vindt.

Duif, ik wil jouw mening hierover.

Herfstgroeten,

Zwaan

Colofon

De Moeial
Maandelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap.
Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur. Ons redactielokaal is gelegen naast het KulturKaffee.

Elke woensdag om 20 u is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37

Verantwoordelijke Uitgever
Bram Langmans

Coördinator
Pieter Vissers

Vice-coördinator
Zacariya Marchouch

Secretaris
Sophie Verjans

Penningmeester
Ruben Brabers

Lay-out
Pieter, Gabriël, Rob, Bram

Redactieleden
Pieter Vissers, Sophie Verjans, Ruben Brabers, Zacariya Marchouch, Jelle Desmet, Bram Langmans, Dieter Vandebroek, Jeroen Maes, Nazia El Bagdadi, Rob Werkers.

Illustraties
Michaël Pleumeekers, Bram Langmans, Ruben Brabers, Nils Schnitzler

Achterflap
Michaël Pleumeekers

Redactiemedewerkers
Yvan, Jeroen D., Maarten D., Pieter, Eric, Barbara, Sarah, Pieter D., Laetitia, Gabriël, Nils

Abonnementen
Storten op rek.nr. 001-1386975-48 met melding abo

Gewoon abo: 8,25 euro
Steunabo: 24,79 euro

oplage: 1500 ex.

De redactie is *niet* verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, V.O., Dienst Cultuur, lezersbrieven, opiniebijdragen en standpunten.

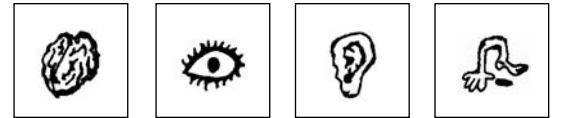
WIE SCHRIJFT MAG BLIJVEN

Liggen bij u nog enkele teksten onder het stof? Of hebt u geen weet met uw schrijfwoede? Gedichten, proza, foto's in overvloed?

Misschien wil je wel schrijven over verschillende activiteiten, het politieke reilen en zeilen aan de VUB, de Sociale Raad of de Raad van Bestuur? Doen onze studentenvertegenwoordigers het wel goed? Misschien wil je hen wel prangende vragen stellen? Of is Vlaanderen, België en Europa meer je ding?

Kom gerust eens langs of neem contact op met de redactie (moelial@vub.ac.be). De pagina's van De Moeial staan open voor iedereen!

de Kultuurkrant

Trefcentrum Y' - Dienst Cultuur - Kulturkaffee - GalerY'
tel. 02 629 23 25, e-mail: cultuur@vub.ac.be, <http://www.vub.ac.be/cultuur>

concert

25 november '04, Kulturkaffee, 22u, gratis

Mr. DAY (B)

Miel Van Hasselt : zang, gitaar, songwriting
Stefaan Quix : akoestische gitaar
Stevie Van Haver : percussie

<http://www.mrday.be>
dj : BTS

Na enkele jaren als straataccordeonist overleefd te hebben, ruilt Miel Van Hasselt zijn accordeon in voor een gitaar en komt terecht in de singer-songwritersnachten van Brussel. Bassist/gitarist en avant-garde muzikant Stefaan Quix uit Overijse merkt hem op en ze starten samen met Stevie van Haver 'Mr.Day'. Al snel worden ze opgemerkt door Axl Peleman, Jan Sprengers, Willy Willy en nu ook door het Kulturkaffee. Om in het oog te houden!

2 december '04, Kulturkaffee, 22u, gratis

AMANDA ROGERS (USA)

Amanda Rogers : zang, piano

<http://www.2ndrec.com/>
<http://www.amandaspiano.com>

dj : tbc

Een singer-songwriter kan je haar niet echt noemen, daarvoor zat ze te veel in het "indierock" en "hardcore"milieu. Zelf noemt ze haar muziek "bedroom-ambiance" maar geeuwen zal er voor het publiek niet echt inzitten. Amanda komt uit Syracuse (NY), heeft een klassieke opleiding genoten en staat sinds haar vijftiende op de podia.

Momenteel is ze op tournee door Europa om haar tweede CD 'Daily News' die onder het Duitse 2nd rec uitgegeven is te promoten

Een zeer mooie stem die we het KK-publiek zeker niet konden onthouden.

9 december '04, Kulturkaffee, 22u, gratis

JEF MERCELIS (B)

Jef Mercelis : gitaar, zang en piano

dj : BTS

Een singer-songwriter uit het universum heeft zich op deze planeet gevestigd. Hij is zo door onze muziek gefascineerd geraakt, dat hij ze zelf wil maken. Met zijn buitenaardse apparatuur is hij sinds enkel jaren in een eigengemaakte studio bezig een CD af te werken en het resultaat is werkelijk adembenemend. Ik vrees ervoor dat critici deze singer-songwriter niet naar waarde gaan schatten omdat ze bang zijn dat hij zal bewijzen dat buitenaardse wezens muzikaler zijn dan wij.

Veel is er natuurlijk over te zeggen dat dit dezelfde Jef Mercelis is die een tiental jaren geleden in de Rock Rally stond en toen een CD uitbracht met zijn band, maar er zijn toch meer bewijzen dat deze Jef Mercelis een buitenaards wezen is. Hij loopt constant met zijn hoofd in de wolken en hij doet de vreemdste dingen. Welk aards wezen zou dit doen? De mysterieuze verdwijning van die andere Jef Mercelis stelt dan weer vragen. Is dit buitenaards wezen in zijn huid gekropen? Dit lijkt wel de meest logische oplossing omdat hij fysiek exact op de eerste trekt. Zullen we het ooit weten? Afspraak dus in Melkweg 703, Zonnestelsel 9, Planeet 3, universiteit 15.953, Kulturkaffee 1.

16 december '04, Kulturkaffee, 22u, gratis

SUKILOVE

Stoffel Verlact : drums
Toon Offeciars : toetsen
Tim VdBergh : bas
Sjoerd Bruil : gitaar
Pascal Deweze : zang, gitaar

<http://www.sukilove.com/>
dj : tbc

Sukilove is de groep van ex-Metal Molly bassist Pascal Deweze. Wie na hun titelloze debuut uit 2002 dacht te weten waar de groep muzikaal voor staat, zal na een eerste kennismaking met 'You Kill Me' (PIAS) wel even opkijken. De melodieuze, organische popliedjes van weleer hebben op de nieuwe langspeler immers plaats geruimd voor een rauw, grofkorrelig geluid, dat geheel in het teken staat van vervormde stemmen, noisy elektrische gitaren en grillige keyboards.

De CD is opgenomen met de Amerikaanse producer John Morand (Cracker, Sparklehorse). De tweede single 'Start A Life' werd zopas gereleased. Carol Van Dyk en Pascal Deweze maakten eerder samen een countryplaat onder de naam Chitlin' Fooks en creëerden samen met Mauro Pawlowski het project 'Shadowgraphic City'.

Het mag voor iedereen duidelijk zijn: 'You Kill Me' van Sukilove is een gelaagd werkstuk dat zijn geheime pas na meerdere draaibeurten prijsgeeft. Maar hoe dieper de luisteraar durft te graven, hoe meer kostbaars hij vroeg of laat zal opdelen. Haal die spade maar al uit de schuur: de schattenjacht is geopend.

23 december '04, Kulturkaffee, 22u, gratis

JE M'EN FISH Micromusic Night

Micromusic. Een term die je niet alle dagen hoort in het muzikale landschap. Grof gesproken wordt de noemer micromusic kennelijk gedrukt op elektronische artiesten die werken vanaf een basis van 'chipssets' uit lang vervlogen computermerken, tot zelfs de hele computers zelf. Zo zijn er artiesten die werken met een commodore 64 of Amiga, of zoals u hier zal kunnen bemerken, een gameboy.

De artiesten worden bijgestaan door visueel experimenteel project Narcomediavision, die een collectie visuals gepast voor Micromusic zal trachten te vinden, en deze live zal manipuleren naargelang de muzikale artiesten en de reactie van het publiek.

21u30-22u15: Alosyus: Een erg jonge muzikant, die dus zelf niet de periode waarin sommige van zijn apparatuur gebruikt werd meemaakte. Alosyus maakt o.a. gebruik van de SID, een commodore 64-soundchip. Zijn live-set kan alle kanten uit, aangevuld met vocals en meer.

22u45-24u: Lo-bat: Waarschijnlijk België's meest bekende micromusicartiest.

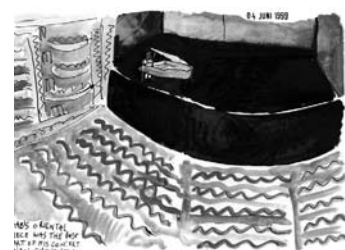
Lo-bat maakt gebruik van verscheidene gameboys, jaagt deze door een collectie van effect-pedalen (het soort dat je normaliter op gitaren zou aangesloten zien), en maakt met dit alles een aanstekelijk geheel. De nummers kunnen alle kanten uit, van drum 'n' bass naar elektro e.d., zonder zijn eigen stijl en geluid hierin te verliezen.

24u: Hyperkut afterparty: Een Brusselse micromusicartiest die met stokoude computers als de Amiga 500 nummers maakt, zal hier met een cocktail van micromusic, elektro en dergelijke als DJ de avond afsluiten.

expo

15 november '04 - 24 december '04

Myriam G.S. Mestiaen - KISS OF LIFE

Elke werkdag tussen 9u en 17u

Tandheelkundig Instituut AZ-VUB, gebouw K, Laarbeeklaan 101, 1090 Jette

Vorige maand kon u deze tentoonstelling reeds bewonderen in onze GalerY'. Wie dit gemist heeft kan nu ook terecht in het Tandheelkundig Instituut van het AZ-VUB.

Sinds enkele jaren houdt Myriam G.S. Mestiaen een dagboek bij. Op zich is daar niets bijzonders aan, ware het niet dat Myriam's dagboek eigenlijk een stripverhaal is. Haar dagelijkse belevenissen en gemoedstoestanden worden vereeuwigd in de vorm van een tekening met een allesomvattend tekstje van slechts enkele woorden die de situatie omschrijven. Heel direct en zonder franjes, confronteert ze u met haar persoonlijke leefwereld.

24 november '04 - 23 december '04

RULER GUIDES

Met werk van Jan(us) Boudewijns, Jen Gossé, Kris Van Dessel en Bart Vandevijvere

Elke werkdag tussen 11u en 17u
Vernissage : 24 november 19u
Locatie : GalerY' VUB, Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Het project 'Ruler Guides' heeft tot doel om ruimtelijke conflicten uit te vechten. Deze conflicten duiden op het experimentele of afstandende onderdeel dat zich manifesteert als 'paradoxale condities binnen/omtrek' (een) ruimte.

De titel werd gekozen vanwege de mogelijkheid tot ruime interpretatie ervan en komt letterlijk uit het 'menu' van een lay-out-programma (schaal, afmetingen, positionering - binnen een ruimte, de leefwereld) dat gefrequeent wordt door architecten- en studiebureaus.

De omgang van onze maatschappij met architectuur in de openbare ruimte wordt in vraag gesteld. Er wordt getracht grenzen van perspectief te verleggen, zonder grensverleggend te willen zijn.

Dit tentoonstellingsproject wordt beschouwd als een studieobject, als een leerproces en vindt daarom zijn weg in een universiteitscontext.

11 december '04 - 30 januari '05

OUT OF CONTROL GOES WIDE

di - vr : 10u tot 17u
za.-zo. : 13u tot 17u

vernissage : 11 december, 11u
locatie : De Doos Cultureel Centrum Hasselt, Kunstlaan 5, 3500 Hasselt

"Out of Control" is stilaan een begrip geworden in de wereld van jonge kunstenaars. Ieder jaar organiseert de Dienst Cultuur van de Vrije Universiteit Brussel deze tentoonstelling waarop het werk van net afgestudeerden aan de kunst-hogescholen van Vlaanderen tentoongesteld wordt.

De meest beloftevolle deelnemende kunstenaars, geselecteerd door een onafhankelijke vakjury, nemen nadien deel aan "Out of Control goes Wide", een rond-reizende tentoonstelling doorheen Vlaanderen.

De eerste halte is het Cultureel Centrum van Hasselt. Dankzij de gedrevenheid en het enthousiasme van de kunstenaars belooft het een zeer sterke tentoonstelling te worden. Met werk van : De Keyser Kan, Gaethofs Katrien, Geerts Bart, Graff Natalie, Jocqué Jozefien, Kerkhofs Anouk, Lamon Hanne, Nys Griet, Ockerman Jan, Suls Lore, Ulens Bart, Van Loon Peter, Van Rysselberghe Gwenny, Wuyts Hans en Yokochi Hironobu.

HET NIHILISTIE

BUT THIS I SAY UNTO YOU,
NIHILISM WILL BE A FIRE UNDER THEIR
FEET, THE MORE THEY ATTEMPT
TO STOMP IT OUT, THE MORE
SCORCHED WILL BE THEIR SOLES.
THEY WILL DANCE THE DANCE
OF DEATH AS THEY ARE
CONSUMED ALIVE BY THE FLAMES
OF THE BLAZE THEY BEGAN.

Paul

<http://www.geocities.com/lirde/gast/nihilism.html>